

Dominiques
de l'Anunciata

Província

Sant Ramon de Penyafort

FULL INFORMATIU Núm. 115

Març 2019

CASA PARE COLL- GOMBRÈN

SUMARI

	Pàg.
▲ Entrada al postulantat - Vietnam	--- 5
▲ Iniciem una nova etapa	--- 7
▲ Visita a les famílies de les aspirants i postulants del Vietnam	--- 9
▲ Trobades germanes província:	
▶ Celebració de la festa de les Germanes Màrtirs	--- 14
▶ Benedicció noves instal·lacions casa P. Coll de Gombren	--- 19
▶ Homilia de l'Eucaristia	--- 23
▲ Lliurament d'actes a la Província Sant Ramon de Penyafort	
▶ Comunitats d'Àsia – Quezon City	--- 27
▶ Comunitats Catalunya i Balears a Vic	--- 30
▲ Formació Permanent Nadal a Vic	--- 32
▲ Formació Permanent Nadal a Filipines	--- 45
▲ Formació Permanent URC	
▶ «Per què costa tant comunicar la fe avui? Propostes» - Xavier Morlans	--- 50
▶ «Acollir i anunciar al Déu de les perifèries» - Pepa Torres Pérez	--- 51
▶ «Conflictes? El perdó: L'art de la sanació» - Maite Valls	--- 52
▲ XIV Trobada de Tallers missioners	--- 53
▲ Missió, pastoral, avui a Catalunya	--- 57
▲ Dia internacional del Voluntariat – Comunitat Sta. Úrsula	--- 60
▲ Residència - Navarcles	--- 63
▲ El museu del P. Coll s'enriqueix	--- 64
▲ Celebració dels 75 anys de VR de la Gna. Montserrat Hernández Planas	--- 67

▲ LXXV Trobada del “Capvespre”	---	71
▲ Un jornada de recés	---	74
▲ 69 Trobada antigues alumnes	---	76
▲ Trobada de la Família Dominicana a Catalunya	---	78
▲ Trobada de la Família Dominicana a Vietnam	---	80
▲ Festa de Nadal a Puig d'Olena	---	83
▲ Carne Ruscadella a la Gna. Marina Freixa	---	85
▲ Trobades que impregnen. Sant Oscar Romero a Gombrèn	---	87
▲ Testimonio de Fr. Raymond Mi OP	---	89
▲ Ens han precedit a la casa del Pare:		
▶ Germanes de la Província	---	91
▶ Familiars de Germanes de la Província	---	100
▲ Informacions	---	101
▲ Col·laboracions FEDAC		
▶ Musical solidari Pineda	---	102
▶ Formació: Velocitat de la confiança	---	103
▶ Sopar itinerant pels sense sostre	---	105
▶ L'Equip dinamitzador dels grups CREC	---	107
▶ Trobada grups CREC primer trimestre	---	109
▶ Diàleg entre l'escola, la universitat i l'empresa	---	111

ENTRADA AL POSTULANTAT - VIETNAM

El dia 27 d'agost, la Província Sant Ramon de Penyafort s'omplí d'alegria quan les tres joves, Ho Thi Bich Ngoc, Tran Thi Bich Kim i Nguyen Thi Thu Huong, van fer la seva entrada al Postulantat a la comunitat de Nuestra Señora del Rosario, Vietnam. L'entrada es féu en l'Eucaristia celebrada pel Pare espiritual de Kim

Va ser una celebració simple, però molt solemne i significativa, especialment quan Ngoc, Kim i Huong van respondre a la crida de Déu cantant: ***"Sóc aquí, Senyor. Sóc jo, Senyor? T'he escoltat quan m'has trucat a la nit. Senyor, vindré si em guies. Portaré en el meu cor la teva gent"***. Tots els presents, molt units a la capella, romanen en silenci i en oració mentre les joves es lliuren a les mans de Déu, buscant fer la seva voluntat i desitjant en els seus cors que, ja que comencen la seva formació en el seguiment de Jesucrist en la vida religiosa, puguin perseverar en la seva vocació i ser veritables Germanes Dominiques de l'Anunciata.

Com que les lectures van ser de la festa de Santa Mònica, el P. Peter Nguyen, OFM, va desafiar a les noves postulants a ser com Santa Mònica, sabedora que Jesucrist és el centre de tots, i que han de perseverar en la fe, en l'esperança i en l'amor.

Les van acompanyar en la celebració les quatre aspirants, i les dues postulants que aviat viatjaran cap a Filipines per iniciar el noviciat, familiars de les noves postulants

i la comunitat. Les germanes els van imposar les mans demanant benediccions de Déu per a elles.

Amb sincer agraïment vàrem pregar perquè, en aquesta nova etapa de la seva formació, Déu els doni la gràcia i la fortalesa que necessiten per créixer i descobrir la imatge de Déu en el profund de les seves ànimes. Que la llavor de la seva vocació s'alimenti amb la cura de la nostra estimada Mare Maria, amb la inspiració dels nostres Sants Pares Domènec i Francesc Coll, les nostres Beates Germanes Màrtirs i, sobretot, amb la immensitat de l'amor de Déu.

*Hna. Joyce, OP
Comunitat de Nuestra Señora del Rosario
Ho Chi Minh, Vietnam*

INICIEM UNA NOVA ETAPA

«Sóc aquí, Senyor, vinc a fer la vostra voluntat». Salm 40, 7-8

Primer de tot, donem el més sincer agraïment a Déu pel seu constant amor i la seva misericòrdia. També a la nostra Congregació per acceptar-nos al Postulantat i per guiar-nos i acompanyar-nos en la nostra vocació de discerniment i formació.

El 27 d'agost de 2018 vam ingressar al Postulantat. Aquest esdeveniment ens va omplir d'alegria, d'emoció ... i de nerviosisme també. Però la nostra alegria i gratitud és va fer més gran en veure que tota la comunitat, Germanes, Postulants i Aspirants, van contribuir a la preparació de la nostra entrada, especialment per a la celebració de la Missa. Malgrat el nostre nerviosisme, vam posar tot el nostre cor i ment en la litúrgia i en les cançons. La Gna. Maribel va cantar una cançó, inspirada en el profeta Isaïes 6, 8 i en I Samuel, 3. La vàrem escoltar atentament i amb entusiasme. Quan la Gna. Joyce ens va crida a cadascuna pel nostre nom ens vàrem emocionar. Per a nosaltres va ser realment la veu de Déu que ens cridava

i, amb molta alegria i gratitud, vam respondre des del cor amb el cant: «Sóc aquí, Senyor, envia'm...» (Isaïes, 6,8). Els nostres cors no podien amagar l'alegria que sentíem mentre se'ns lliurava una insigne de la Congregació i quan les nostres Germanes ens van donar la benvinguda a la Família Anunciata a través d'una càlida abraçada.

Abans de la benedicció final, totes tres vàrem venerar a la nostra Santíssima Mare mostrant-li la nostra gratitud i pregàries mitjançant un rams de flors i amb un ball. Creiem que Maria, la nostra mare, ens ha

acompanyat i sempre ens ajudarà a ser fidels a la nostra vocació. A continuació, la comunitat i el sacerdot ens van imposar les seves mans mentre resaven l'oració de

benedicció. Va ser la benedicció del Senyor a través de la comunitat i de fet ens sentim glorificades. El nostre agraïment per la presència del nostres éssers estimats, en la celebració de l'Eucaristia que li va donar un to de solemnitat i fraternitat. Després de la celebració de la Missa vam compartir la taula, un sopar senzill. El nostre estómac estava ple d'aliment, mentre els nostres cors eren plens d'alegria i gratitud cap a Déu i cap a la nostra Congregació. Sabem que la nostra vida serà més exigent en el Postulantat que en l'aspirantat, però també creiem que Déu seguirà

ajudant-nos com sempre i vessarà sobre nosaltres les gràcies que necessitem per ser fortes i fidels a Déu i a la Congregació. Prometem estudiar bé, viure bé i ser bones postulants de les Germanes Dominiques de l'Anunciata.

Demanem la intercessió i ajuda de la nostra Santíssima Mare Maria, de Sant Domènec, el nostre Pare Sant Francesc Coll i les nostres Germanes Màrtirs perquè ens acompanyin en aquesta nova etapa de formació religiosa. Si us plau, pregueu per nosaltres també, Germanes.

Un cop més, la nostra sincera gratitud a Déu i a la nostra Família Anunciata. Que Déu ens beneeixi a totes.

Ho Thi Bich Ngoc, Tran Thi Bich Kim, Thi Thu Huong,

VISITA ITINERANT A LES FAMÍLIES DE LES NOSTRES ASPIRANTS I POSTULANTS DEL NORD I SUD DE VIETNAM

Aquest estiu del 23 de juny al 9 de juliol, 3 germanes de la comunitat Mare de Déu del Roser de Ho Chi Minh, vam anar a visitar les famílies de les postulants i **aspirants**. Va ser una benedicció i una oportunitat poder conèixer-les i que elles coneguessin la nostra Congregació a través nostre.

Les Gnes. Joyce, Maribel i servidora, vam viatjar cap al nord del Vietnam.

El primer lloc que vam visitar va ser **Hai Phong** on viu la família de **Nga** (una de les nostres postulants). Arribàrem allà a la mitjanit i la seva família i amics ens estaven esperant. Ens van donar la benvinguda molt contents; després vam sopar alguna cosa dels que ens havien preparat i, després de xerrar una estona, ens anàrem a descansar una mica. Cap a les 4 de la matinada, així que ens vàrem aixecar per anar a Missa a la parròquia que està molt a prop de casa seva, ja va començar a cantar un gall. Al matí, la família ens va convidar a visitar **Ha Long Bay** (una de les meravelles naturals més grans del món). Pel camí passàrem per l'oficina del seu pare i vam descansar-hi un moment. Vam romandre a **Ha Long Bay** fins a la tarda i, de tornada a casa, vam visitar la família del seu germà. Van ser molt hospitalaris i es van alegrar de veure'ns.

En un prolongat sopar amb la família de **Nga**, el seu pare ens va expressar el desig que Nga fos fidel i perseverés en la seva vocació amb les germanes Dominiques de l'Anunciata; estava preocupat per la vocació de la seva filla. La mare es manifestava feliç, molt acollidora i responsable.

La següent visita que vam fer va ser a **Nam Dinh**, on viu la família de **Huong** (la nostra aspirant, actualment ja postulant). Com que no sabíem com arribar-hi, **Huong** ens va venir a buscar. En arribar, ens van rebre amb alegria i generositat. **Huong** és filla única. Aquí vam tenir una trobada amb una jove interessada a conèixer la nostra Congregació, però davant l'oposició dels seus pares que no li permetien anar lluny de casa,

va decidir entrar en una congregació local prop de la seva ciutat. Segur que Déu té per a ella un altre pla. **Nam Dinh** té una famosa catedral catòlica anomenada "**Phat Diem**" amb un estil arquitectònic en el qual es barreja el vietnamita amb l'europeu. Aquesta família col·labora generosament i de diverses formes amb l'Església; tenen molt bona relació amb el seu rector, a qui vam conèixer ja que va estar dues nits sopant amb la família mentre hi érem nosaltres. El pare de **Huong** és el dissenyador de la seva parròquia, que és una església bella. La darrera nit que vam passar amb aquesta família, ens van manifestar el seu agraïment per la visita invocant benediccions per a la Congregació i ens van confiar la seva filla amb el desig que segueixi la crida de Déu i perseveri en la vocació escollida.

Continuant el nostre viatge ens dirigírem a **Nghe An**, que dista unes 5 hores, per visitar la família de **Ngoc**. Ens van rebre feliços i amb una càlida benvinguda. La mare de **Ngoc** es va mostrar molt tímida en el primer moment, però al cap d'una estona ja s'expressava amb naturalitat i va compartir amb nosaltres la seva història i la de la seva família. **Ngoc** és la cinquena entre nou fills. Té dos germans en dues congregacions religioses. La seva família es veu molt senzilla i agradable. El pare treballa com a sastre; és catequista i cap d'una

de les organitzacions dels catequistes en la diòcesi. Amb ell, vam visitar al rector que parlà amb nosaltres força estona i a un altre rector d'una parròquia propera. La seva mare és una dona senzilla i molt devota. Tots dos ens van expressar que són feliços d'oferir els seus fills a Déu. Ens confien a **Ngoc**, resen i desitgen que continuï la seva vocació com Dominica de Anunciata.

Després de deixar a aquesta família de **Nghe An**, vam continuar el nostre viatge cap a **Ha Tinh** per visitar la família d'**Ha**. Arribàrem després de quatre hores de viatge i els seus pares van estar molt contents de veure'ns. Tenien cinc fills, però el gran va morir fa dos anys. La nostra arribada va coincidir amb la vigília de Sant Pere, patró de la parròquia, i després de sopar vam anar amb tota la família a veure el programa de festes. Arribàrem a una gran plaça anomenada de Sant Pere on l'endemà es celebraria la missa solemne. També era el sant del pare de la noia i per aquesta raó ens va

oferir portar-nos a **La Vang**, famós lloc molt conegut al Vietnam, on es va aparèixer la Mare de Déu i és allà molt venerada. Vam donar gràcies a Déu per l'oportunitat que se'ns oferia de visitar aquest sant lloc i també per la generositat d'aquesta família. En arribar a **La Vang** resàrem als peus de la Mare de Déu i li vàrem oferir totes les nostres oracions i intencions. A la tarda ens vam acomiadar de la nostra Mare i, novament a casa, vàrem preparar les nostres coses per tornar a **Ho Chi Minh** (Saigon). L'endemà ens vam aixecar d'hora, vam assistir a la Missa i després vam anar directament a l'aeroport. Ens van portar el seu pare i la seva germana amb el cotxe.

Agraïm a Déu tot el seu amor i protecció al llarg de la primera part del nostre viatge. Us donem gràcies per les vostres oracions, estimades germanes. Tot i les dificultats que trobàrem en el camí, ens sentíem segures i, gràcies a Déu, tot va anar bé.

Agraïm també el contacte amb les famílies, la seva acollida i el seu compartir obert i sincer. Després de dos dies per descansar, per rentar la nostra roba i preparar les nostres coses, vam continuar el nostre viatge cap al sud per visitar a la resta de famílies de les aspirants i postulants. El 2 de juliol vam començar la segona part del viatge dirigint-nos a **Phan Rang**, que és la província de la **Gna. Lan** i de **Thuy** (la nostra postulant). Aquesta vegada la **Gna. Lan** vingué amb nosaltres. Vam visitar a la família de **Thuy**. Té una sola germana i la seva família és molt bona i afectuosa. Els seus pares i l'avi van estar molt contents de veure'ns a casa seva i ens van dedicar tot el seu temps compartint amb nosaltres les seves vides. També vam visitar al rector.

Novament ens vam posar en camí, ara cap **Nha Trang**, per visitar la família de **Kim** (la nostra postulant). Ens van acollir amb goig i ens van preparar molt bé l'estada i els àpats. És una família amb quatre filles i tots donen suport a **Kim** i pregunten per la seva perseverança en la vocació. També vam tenir l'oportunitat de visitar la família de la **Gna. Tram**. En aquesta població ens trobarem amb dues joves interessades en conèixer la nostra Congregació; una, aquest any està treballant per ajudar la seva família, i l'altra acaba aquest curs els seus estudis. Tant de bo, totes dues, puguin arribar a complir el seu desig!

Després de deixar **Nha Trang**, les Gnes. Joyce, Maribel i jo, sense la Gna. Lan, vam anar al següent lloc que és **Dinh- Qui Binh Nhon**, on vam visitar a una aspirant que es diu **Thi**. Malgrat el nostre cansament, vam gaudir molt poder estar amb la família. La seva mare va estar molt contenta de veure'ns. Després vam aprofitar l'oportunitat per visitar la **Gna. Adeline**, religiosa de la Santa Creu, que ens va ajudar molt quan les Gnes. Maria, Lan i jo estàvem estudiant.

En **Binh Dinh** també vam visitar les famílies de les **Gnes. Ly i Thu**. Ens van obsequiar amb un bon dinar i, a casa de la meua mare, vam descansar i rentar la nostra roba. Aquest dia, a la meua parròquia, hi havia una activitat de joves i va ser un moment oportú. Amb el permís del rector vam poder presentar la nostra Congregació; així que vam fer promoció vocacional. Mira com de bo i meravellós és el nostre Déu! Ell ens proporcionà tot això en el nostre itinerari.

En sortir de **Binh Dinh** continuàrem la nostra última visita a **Kontum**, on viu la família de **Phuong** (la nostra aspirant). Aquest lloc és lluny, a la muntanya. Després d'un llarg trajecte, l'autobús es va aturar a l'estació d'autobusos, on necessitàvem prendre una camioneta, i posteriorment una moto, per continuar fins al poble, on vam arribar després d'una hora i quaranta-cinc minuts. Ens

alegràrem en veure els pares, avis i familiars de **Phuog**. Viuen en un lloc fresc i de gent molt senzilla. Vam visitar l'església i vam assistir a la Missa de diumenge, celebrada en el seu propi dialecte. Va ser una cerimònia molt bonica i en acabar els nens tenen la seva classe de catecisme. També vam visitar una comunitat de la Congregació de les germanes de la Santa Creu que està a prop de casa seva. Vam tenir temps de parlar amb els seus pares i avi que és una persona amable i ministre de la Paraula en la seva parròquia. No vam poder comunicar-nos amb els seus germans perquè tenen el seu propi dialecte. Abans de marxar de **Kontum**, aquesta família va convidar al rector, al vicerector i a algunes germanes de la Santa Creu a esmorzar amb nosaltres. Ens alegràrem d'estar amb tots ells.

Donem gràcies a Déu pel seu amor i protecció durant tot el nostre viatge. Li agraïm poder fer aquesta visita itinerant que ens han permès el coneixement de les famílies de les nostres joves i gaudir de la seva alegria i generositat, així com donar a conèixer la Congregació. Que la Mare de Déu de l'Anunciata, Sant Domènec, Sant Francesc Coll i les nostres Germanes Màrtirs segueixin intercedint per la missió de la nostra Congregació i per l'augment de vocacions al Vietnam.

El nostre agraïment també a vosaltres, Germanes, per acompanyar-nos amb la vostra pregària en aquest itinerari.

Gna. Trần Thị Hồng Thạch (Maria)

CELEBRACIÓ DE LA FESTA DE LES GERMANES MÀRTIRS

El dia 4 de novembre, al voltant de la festa 6 de novembre, de les nostres Germanes màrtirs, HH. Ramona Fossas, Adelfa Soro, Teresa Prats, Ramona Perramón, Otilia Alonso, Reginalda Picas y Rosa Jutglar, ens reunírem a Vic per celebrar aquesta efemèride. Són un goig les trobades a nivell provincial ja que hi ha germanes de totes les comunitats i les salutacions alegres i festives, per l'encontre, evidencien la fraternitat.

Només d'arribar, la priora de la comunitat Gna. M. Àngels Fíguls ens pregunta si hem passat pel menjador on hi ha coca, cafè i llet calenta. Tot un detall d'acollida a la Casa Mare.

A les 11 en punt, després de la salutació de la Priora provincial, Gna. M. Rosa Masramon, el P. Josep Rovira, claretià, va començar la ponència.

Tenint en compte la festa que celebràvem de les nostres màrtirs, comentà que a ells els varen martiritzar 271 claretians i que el més jove tenia 15 anys.

Començà dient: Els màrtirs ens donen un testimoni de **fidelitat**. Gran part de la xerrada va anar en torn a la fidelitat. Faré una breu descripció d'alguns pensaments de l'exposició que ens ajudaran a reflexionar:

- La falta de fidelitat és molt greu.
- Ser fidel als propis compromisos no és fàcil. Amb la globalització s'ha fet un problema de tot arreu.
- Abans, a la vida religiosa quan a un germà el destinaven a Amèrica era per sempre. Ara, primer cal dialogar... i amb un termini...
- A les famílies, es casen o no, i si no va bé, se separen.
- La falta de paciència s'ha convertit en un problema humà. Es cansen, o ens cansem fàcilment. Cal canviar.
- Mentalitat consumista...
- Els programes de televisió empenyen a consumir.
- Lleis del mercat: les coses no poden durar, llavors la gent no compra tant i fomenta l'atur.
- El fet de canviar és vist com una mena de valor.
- Estem en una societat en què s'afirma i es nega tot.

- També passa a nivell ètic i religiós. No hi ha conviccions clares, hi ha indecisió.
- No podem imaginar el futur. Com seran els religiosos d'aquí a quaranta anys? No ho sabem.
- Procés de secularització. En tot va sortint una mentalitat més secularitzada. Fa difícil el compromís.
- A les últimes dues generacions s'ha trencat la transmissió de la fe. Les iaies d'ara ja no transmeten res.
- ...

- Vàrem triar la vida religiosa buscant la felicitat en lloc de triar una família. Avui n'hi ha que no es decideixen perquè no volen perdre la llibertat. És un error. La meta de la nostra vida és ser feliços.
- Triar vol dir: això si, això no.
- Podem dir que el nostre compromís serà per sempre? No. Podem canviar. La garantia del futur és el present. Com el vivim?
- Fidelitat vol dir en el present viure els valors de fons.
- L'Església va canviar per fidelitat, no per ganes de canviar. Els valors de fons s'han de viure.
- Compromís vol dir fer-nos responsables els uns dels altres. Em comprometo a ser fidel, però ajudeu-me.
- Tomàs, Senyor meu i Déu meu.
- Pau, Senyor que haig de fer? Ves a la comunitat i t'ho diran.
- Sempre la generositat i la humilitat.
- ...

Després d'un descans vàrem tenir l'Eucaristia, molt ben preparada i solemne. A l'ofertori es varen presentar set llànties enceses que es col·locaren al peu de l'espai on hi havia el mural i les relíquies de les Màrtirs. Es va acabar la celebració cantant l'himne: «Entonemos hoy un canto...» de la Gna. Rosa Font.

El dinar de germanor, com sempre a la Casa mare, amb tot detall i solemnitat. Moments de compartir amb persones amigues, que potser fa temps que no s'han vist, preguntar per les absents, si estan malaltes,... Tenir notícies d'altres comunitats.

En acabar el dinar va quedar un espai lliure en el que moltes aprofitàrem per visitar la comunitat de la infermeria i compartir amb altres germanes.

A la tarda, tal com s'havia previst, es projectà la pel·lícula: **“Un Dios prohibido”**. La pel·lícula descriu el martiri de 51 membres de la Comunitat Claretiana de Barbastro (Huesca). Es ressalta l'aspecte humà i religiós de les persones que varen participar en aquest fet històric i remarca la dimensió universal del triomf de l'amor sobre la mort. És, sobretot, una pel·lícula d'amor i de perdó. En acabar la projecció es va continuar amb un diàleg sobre:

1. Quins sentiments has tingut durant la projecció?
2. Quina és la força que els manté units fins el final i què en penses?
3. Per què son capaços de perdonar l'enemic?
4. Han estat llavor de nova vida? Per què?

Com que es va fer molt tard no es va poder allargar massa el diàleg. Varen ser dues hores i mitja, aproximadament, visualitzant circumstàncies molt dures que tots els implicats varen suportar amb una gran dignitat humana i cristiana.

Després d'unes paraules de comiat de la Priora provincial, com sempre, passàrem al menjador a berenar una mica i retorn a les comunitats.

Gna. Teresa Soldevila

CELEBRACIÓ DE L'INICI DE CURS I INAUGURACIÓ DEL NOU PAVELLÓ DE LA CASA D'ESPIRITUALITAT I COLÒNIES «PARE COLL» DE GOMBRÈN

«EL SEU CRIT NO HA PERDUT EL SEU RESSÓ»

Els ressons de la paraula del P. Coll que ara us vull contar són els següents:

- **La creació d'una nova casa** connectada a la casa on el P. Coll nasqué, on pouar l'amor de Déu i la seva empenta vocacional, esdevenint en el futur una crida que vetllaria per l'educació d'infants i joves.
- **La Programació provincial**, Far que ha d'il·luminar els camins d'evangelització del món d'avui, segons el carisma del P. Coll.

El dia 6 d'octubre, "ben d'hora, ben d'hora", anàrem arribant de tota la Província un bon nombre de germanes a Gombren per assistir a l'Eucaristia i Benedicció de la nova construcció adjunta a la casa de colònies i espiritualitat «P. Coll de Gombren». El dia era resplendent i l'aspecte de les germanes alegre i festiu, albirava una jornada curulla de bona fraternitat, que es descobria en les efusives salutacions.

L'Eucaristia, presidida per el nostre germà Xabier Gómez OP, tal com correspon per l'ocasió, solemne. Fou ben participada per totes les assistents. En l'homilia se'ns recordà que havíem retornat al bressol on va néixer la vida cristiana del nostre estimat P. Coll. Som a Gombren, ens digué, per tornar a trobar aquell «Amor primer» i que el testimoni del P. Coll és una crida a l'esperança. Totes som cridades a recrear la nostra amistat amb Jesús. No som només

educadores, sinó predicadores del bé i la bondat. Tota vocació és una relació d'amistat amb Jesús, Déu actua en cadascuna de nosaltres i l'edat no és cap impediment. Es pot acabar la professió, però, com a dominiques, mai acabarem la predicació. Cal estar en actitud de sortida, com ens diu el Papa, no de retirada.

Que el nou projecte sigui un projecte de missió. Ajudem-nos a fer créixer la gràcia dels dons rebuts, descobrim-los juntes, el P. Coll ens anima. Acolлим els pelegrins de la vida, les pedres vives són les nostres preferències. La Mare de Déu de Mongrony ens hi anima. La casa més gran és per acollir més vida. Fem renéixer l'esperança des de l'hospitalitat.

Amb l'Himne al P. Coll i el cant del Virolai a la Moreneta, acabà l'Eucaristia.

Situats ja davant la façana del nou edifici es procedí a la Benedicció.

No hi faltaren unes paraules a càrrec de la G. M. Rosa Masramon, Priora provincial. Ens digué que l'espai que s'inaugurava i que ampliava la casa d'espiritualitat P. Coll de Gombren ens ha de desvetllar l'esperit de fe, d'esperança i de gratitud. Avui, continuà dient, esdevenim col·laboradors i

col·laboradores de Déu, quan ens dediquem a fer el bé als germans o a la Comunitat; posem a disposició espais que ajudin a encoratjar la fe, la fraternitat i la germanor, obrint camins d'esperança a nois i noies, grans i petits, germanes de la Congregació i tots els qui cerquin un lloc de pregària i de descans. I demanava a Déu Pare, que sapiguem conduir a bon terme el propòsit d'aquesta obra que avui esdevé una nova promesa.

Tot seguit el P. Xabier féu la Benedicció que acabà amb un cant a la Verge i el "Sant i Fundador..."

Es passà a fer la visita a les diferents dependències del nou edifici i a la casa del P. Coll on hi havia un oportú i abundós "pica-pica". I... "cap els cotxes falta gent", que ens havien de portar a Vic, a la nostra casa Mare on ens esperaven per dinar.

En acabar de dinar i després d'un breu descans, s'inicià la sessió de la tarda a la Sala d'Actes del Col·legi.

Només en arribar, ja se'ns lliurà la Programació provincial per el curs 2018 – 2019.

La G. Rosa M. Picas féu la presentació fent un símil amb el Far que és una cosa real i, construït sobre la roca, la Programació ha de ser el punt de referència per tot el curs. Crist és el Far que ens fa llum en totes les circumstàncies i ha de fer llum a tothom i ens ajuda a no perdre el nostre horitzó.

Seguidament la Priora provincial passà a fer una ràpida mirada als diferents objectius específics i a les corresponents activitats, com també feren cadascuna de les germanes Conselleres de les seves respectives delegacions.

Calia estirar un xic les comes. Un breu descans i el torn de les informacions generals com sempre prou interessants.

Acabàrem amb la pregària de Vespres en la festa de la Mare de Déu del Roser.

Fou un dia molt profitós i per agrair a tot l'Equip provincial i a les germanes de Vic per tot el seu treball i dedicació. A totes, **MOLTES GRÀCIES!!!**

Gnes. Dolors Sala i Montserrat Vila.

HOMILIA DE L'EUCARISTIA

Fr. Xabier Gómez OP

Benvolgudes germanes Dominiques de l'Anunciata,

Pujar a Gombrèn ens fa bé. Trepitjar els carrers que va recórrer el Pare Coll, entrar a casa seva, ser acollits pel mateix sostre que va acollir la seva família, contemplar els paisatges i les muntanyes que tant el van inspirar i van forjar el seu caràcter. Tornem al bressol on tot va començar. No només a la llar, sinó aquí, a la parròquia on es va iniciar la vida cristiana del P. Coll. On va celebrar la seva fe, on segurament alguna vegada va escoltar la mateixa Paraula de Déu que avui hem proclamat.

Ens reunim aquest inici de curs per beneir una construcció, una

ampliació de la casa del Pare Coll. Però sobretot ens reunim per beneir un petit projecte de missió per tal de millorar l'acolliment i l'hospitalitat espiritual que oferiu en aquest poble, Som a Gombrèn celebrant l'Eucaristia, per situar-nos en el que és fonamental i retrobar una vegada més «l'amor primer». Hi ha quatre missatges que vull compartir amb vosaltres aquest dia de festa:

TORNEM AL BRESOL

ON TOT VA

COMENÇAR

►L' apòstol Pau ens ha parlat de «l'esperança que neix de la vocació rebuda». Sí l'esperança. El carisma del P. Coll està present en el món com a testimoniatge d'esperança. També com a signe d'esperança enmig del poble de Catalunya que és, en el qual vivim com a província Sant Ramon de Penyafort. Germanes esteu cridades a mantenir una esperança viva que ve de la vostra vocació.

Recordeu-ho sempre. L'esperança que neix de la vocació rebuda. Totes vàreu ser cridades per Jesús; totes sou cridades cada dia a recrear la vostra consagració en les diferents etapes i contextos que us toca viure. A recrear la vostra relació amb Déu, la vostra amistat amb Jesús, la vostra opció per ser en l'Església dones predicadores. No només sou en la majoria dels casos educadores, sinó predicadores. L'educació reglada es pot acabar amb la jubilació; però la predicació no acaba mai. Predicació que neix de l'escolta i

**Totes sou cridades
cada dia a recrear la
vostra consagració en
les diferents etapes i
contextos que us toca
viure.**

contemplació de la Paraula, de l'amistat amb Jesús; de la passió i la compassió cap als nostres semblants. De l'aliança amb el bé i la bondat. En cada etapa de la vida la vocació és experiència de relació, experiència d'amistat. Aquest amistat amb Déu, amb Jesús, aquesta familiaritat amb l'Esperit Sant és la font de tota esperança.

La que ens capacita per pensar, sentir, mirar el món amb els ulls de Jesús. Per fer una lectura creient de les nostres vides. La nostra destinació i la del món està en bones mans. Acabarà bé Germanes, hem de reflectir esperança en la mirada, en la lluïssor dels ulls que transparenten una ànima enamorada de Jesús i el seu Evangeli. Hem d'educar, acompanyar, cuidar, sanar des de l'esperança i la confiança.

►Perquè «Déu actua a través de totes i està present en tot». Sí, Déu actua a través de cadascuna amb les seves llums i ombres. L'edat no és obstacle per deixar que Déu segueixi actuant, donant bones notícies a través nostre. A través de la vida de cadascuna i del testimoniatge d'una vida fraterna en sortida. No reclosa, no retirada, sinó en sortida. Actitud mental, espiritual, d'opcions personals, comunitàries i provincials, Déu actua fins i tot quan sentim l'hivern vocacional a Europa.

Déu ha d'actuar a través de l'hospitalitat del nou edifici que avui posem al servei del poble de Déu, dels joves, del món docent, de l'educació i

**Déu actua fins i tot
quan sentim l'hivern
vocacional a Europa**

de la pastoral dels nostres col·legis i dels qui vulguin pujar a Gombrèn. Haureu de destriar la millor manera que els béns materials i humans d'aquest projecte siguin un projecte de missió on Déu pugui actuar i fer-se present. Cadascuna de vosaltres heu rebut una gràcia. No ho oblideu. Hem rebut una gràcia que madura amb el temps, o que es pot malmetre amb el temps.

Ajudeu-vos les unes a les altres a reconèixer i multiplicar la gràcia rebuda. És la gràcia, l'alegria de la fe; però és la gràcia encarnada en una biografia

El P. Coll ens anima a llegir els signes dels temps, a preparar un futur del carisma de l'Anunciata, en sortida, cap a altres germanes i cap els laics.

personal, comunitària, que hem de posar al servei dels altres i del món. Quina és la gràcia, els dons que has rebut? Quines són les teves febleses, però sobretot, quines les teves forteses? Quines són les febleses, però sobretot les forteses de la Província, de la Congregació, de la Família Dominicana? Redescobriu-les

juntes per injectar l'esperança a la missió i a la vida. El P. Coll ens anima a llegir els signes dels temps, a preparar un futur del carisma de l'Anunciata, en sortida, cap a altres germanes i cap els laics. L'hospitalitat i l'acolliment, la universalitat és un d'aquests signes. I no oblideu com acollir els ferits de la vida,

- Com la paràbola de l'Evangeli volem edificar. Tota edificació humana i religiosa és una metàfora de l'edificació del Poble de Déu, del cos de Crist. Les pedres vives són la nostra prioritat. Construir sobre roca, com l'ermita de la Mare de Déu de Mongrony significa escoltar i complir. Contemplar i donar el que s'ha contemplat, Viure de la Paraula i ser paraula viva de l'amor de Déu.
- El sínode dels joves que en aquests dies comença a Roma ens recorda

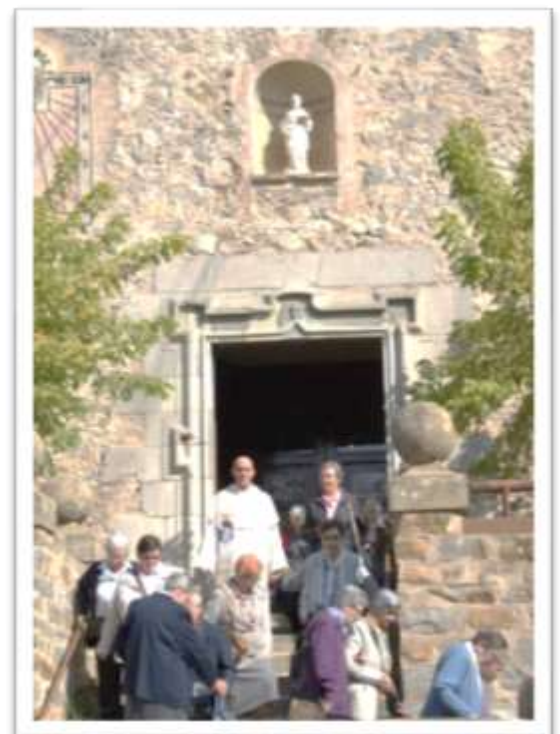
Que Déu beneeixi la vostra vida i missió. Reneixi l'esperança i s'enforteixi i actualitzi la vocació rebuda.

un dels pilars del carisma de l'Anunciata. Que aquest projecte es deixi interpel·lar per allò que el Sínode ens regali. Que acollint els seus treballs i conclusions ens ajudi a caminar al costat dels joves i al costat dels qui els acompanyen en

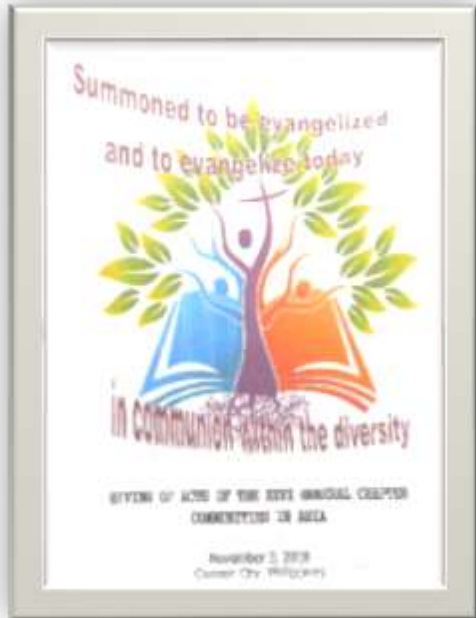
l'educació o en la pastoral. Heu fet una casa més gran per acollir més i millor. Que de la mateixa manera acollim la Paraula de Déu com Maria, com Sant Domènec, com el Pare Coll. Que ens acollim millor entre nosaltres i als qui arribin fins aquí. Déu està present en tot, també en l'origen d'aquest projecte. Acompanyeu-lo amb senzillesa, poseu-lo al servei d'una Església i congregació en sortida, per apropar l'experiència del Déu de Jesús als joves, a les famílies. Que Déu

beneeixi la vostra vida i missió. Reneixi l'esperança i s'enforteixi i actualitzi la vocació rebuda, Germanes de l'Anunciata, des de l'hospitalitat, la fraternitat, l'oració i el compromís, anuncieu l'esperança al nostre poble i al món sencer.

Gombrèn, 6 d'octubre de 2018

LLIURAMENT D'ACTES DEL XXVI CAPITOL GENERAL A LES COMUNITATS D'ÀSIA

Durant els dies de formació permanent que tinguérem a Cubao de l'1 al 3 de novembre, hi hagué un espai per rebre les Actes del XXVI Capítol general.

La Gna. Glecy Punogbayan, consellera general, es trobava encara en aquestes terres d'Orient i fou molt oportuna la seva presència perquè com a “mediadora” entre la Congregació i nosaltres ens va lliurar tan apreciat document que

ens servirà de pauta i guia pel proper sexenni, tant per les germanes com per les comunitats.

Les va entregar durant la litúrgia vespertina, molt cuidada, amb una decoració adequada al moment i relacionada també amb el tema formatiu que s'havia aprofundit de la «*Cultura vocacional*».

El símbol principal fou un arbre, recordant la cita de S. Francesc Coll

OP Obres completes, p.53 que va acompanyar la celebració. Es va començar amb la processó del ciri pasqual i la introducció, seguit de cants, lectures, salms en diversos idiomes, fent present el que les mateixes Actes ens convoquen a la unitat en la diversitat.

Al mig de la celebració la Gna. Glecy va projectar i explicà l'estructura de les Actes, donant èmfasi als desafiaments que ens proposen a través del lema *«Convocades a evangelitzar-nos i evangelitzar avui en comunió en la diversitat»*

A continuació hi hagué un espai de silenci prolongat per interioritzar el que es vivia i comunicar el que per cada una, pot significar el logo o qualsevol altra experiència que les germanes volguessin expressar. També hi hagué un moment per col·locar un «mango» amb les nostres dades personals d'entrada a la Congregació, professió, etc inclús amb la foto com a compromís de consagrades, mentre s'escoltava el cant: *«Nos has llamado por nuestro nombre y somos tuyas»*.

Arribà el moment en què la Gna. Glecy cridà a les diferents comunitats i els féu entrega de les Actes, mentre ens diu a cada una:

«May Santo Domingo de Guzman, San Francisco Coll and our Martyr sisters, grant you the grace to accept these Acts and make life ».

(Que Sant Domènec de Guzmán, Sant Francesc Coll i les nostres Germanes màrtirs, et concedeixin la gràcia d'acceptar aquestes Actes i fer-les vida).

També es van distribuir uns dossiers de les Actes en llengua anglesa, treball que havia realitzat la Gna. Mariela de Villa per tal de facilitar a les germanes la seva comprensió i sobre tot a les joves en formació.

Igualment es va fer entrega d'un mural amb el Logo de les Actes, en diferents llengües, segons el lloc de procedència de les germanes asiàtiques.

Amb l'oració del Parenostre i el cant «Sant i fundador» es va donar per acabada aquesta celebració de lliurament de les Actes a Filipines.

Gnes. Dominiques de l'Anunciata a Àsia.

**COMUNIDAD DE HO CHI MINH
VIETNAM**

LLIURAMENT D'ACTES A LES COMUNITATS DE CATALUNYA I BALEARS

El dissabte, dia 1 de desembre, vam tenir a Vic la trobada de Germanes pel lliurament de les Actes del XXVI Capítol General.

Va ser una trobada fraterna i per a moltes germanes la primera vegada que podien posar rostre a algunes de les germanes que formen el nou Consell general. Vàrem gaudir de la presència de les Gnes. M. Assumpció Mitjans, M. Victoria Sánchez, Gliceria Punongbayan, Zoila Morena Flores y Andrea Iturbe. A la trobada van assistir 115 germanes. Es va iniciar la reunió amb una pregària i es va compartir la mateixa dinàmica de treball que s'ha dut a terme en totes les trobades on s'han lliurat les Actes. Una dinàmica que ens va ajudar a tenir el primer contacte amb les Actes, alhora que va ser una motivació per continuar a nivell personal i comunitari a aprofundir i viure-les.

Amb molt d'afecte la Gna. M. Assumpció Mitjans, Vicària General, va fer entrega de les Actes a cadascuna de les germanes.

S'acabà la trobada amb un dinar fratern i amb el goig d'haver viscut una jornada de GERMANOR i COMUNIÓ

SALUDO HERMANA ANDREA ITURBE

A l'inici de la Formació Permanent

«El pueblo que estaba en tinieblas vio la luz.

*Sobre los que vivían entre sombras,
brilló una gran luz.*

*Por qué un niño nos ha nacido,
un hijo se nos ha dado».*

Isaías 9,1 ss.

Queridas hermanas de la Provincia de San Raimundo de Peñafort:

Es un gozo poder compartir con ustedes este encuentro de Formación de Navidad. Quizás porque mi vocación de DOMINICA DE LA ANUNCIATA es fruto de esta Provincia...

Las primeras hermanas que llegaron a Argentina fueron catalanas... y gracias a su disponibilidad y entrega partieron un 3 de abril de 1908 desde el puerto de Barcelona a tierras lejanas... al “fin del mundo” como digiera Bergoglio al ser elegido Papa.

El Asilo Dulce Nombre de Jesús, el Patronato de la Infancia, el Colegio de Balcarce, La obra de la Conservación de la Fe en Villa Urquiza y el Colegio La Anunciata (del cual soy exalumna) fueron las primeras Fundaciones y de ahí en más la Provincia Santa Rosa de Lima, nunca dejó de contar con la presencia de hermanas provenientes de la tierra del Padre Coll.

No puedo dejar de traer a mi memoria a la Hna. Aniceta Mas Pujol, quien hace más de 100 años transitó los pasillos y escaleras del noviciado de Vic.

Llegó al colegio la Anunciata el año de su fundación en 1913 y nunca más volvió a España. De textura pequeña tenía un corazón grande, dónde los más sencillos tenían un lugar privilegiado. Siempre se la veía sonriente, limpiando los patios del colegio por la tarde o temprano a la mañana recibiéndonos en la portería... Cuando llegaba la época del calor, buscaba el “despacho” dónde estaba la imagen del niño Jesús de Praga y allí hacia su siesta de media hora.

Su imagen en la capilla del Colegio, con la frente recostada sobre su pañuelo negro (era hermana lega) la mantengo intacta a pesar de los años transcurridos.

Se fue como vivió, silenciosamente a los 97 años y nos dejó a todos los que la conocimos la imagen de una mujer fuerte, sencilla, con una opción muy clara por los pobres, con un saber que no encontró ni en libros, ni universidades, sino que lo aprendió de la vida misma.

No creo que sea casualidad que me haya tocado compartir este primer encuentro de Formación con ustedes. De las provincias de España, siempre decimos en mi tierra que la de San Raimundo de Peñafort es la más parecida a la nuestra...quizás la razón la tenga en sus orígenes... y poder compartir estos días sea de alguna manera “extrañar un poco menos”. Dios siempre se las ingenia para ponernos en el lugar y en el momento oportuno. Cada una de nosotras vamos viviendo la vida trenzada de acontecimientos provisorios y en ese andar Dios nos regala un corazón con capacidad de “guardar carozos con vida” (como los sonajeros de las amapolas) para que llegado el momento podamos entregarlo como árboles con sombra y fruto a “otros”.

A veces caemos en la tentación de considerar importante lo que logramos entender o nos parece que entendemos lo que realmente es importante. Pero la realidad es que los acontecimientos importantes (aquellos que por un motivo u otro nos han marcado) los comprendemos sólo con el correr del tiempo y con la rumia.

Las amapolas (en América del sur) se plantan en septiembre... en tierra bien flojita donde tengan humedad suficiente y abundante sol. Ya en octubre / noviembre pueden verse las melenas despeinadas que se asoman por entre la tierra negra.

Con el tiempo (y no tardan demasiado) se convierten en plantas no demasiados erguidas, pero si bien firmes. Al sol de la primavera le regalan sus flores rojas, rosadas, blanca, naranjas... y para el verano la planta se empieza a secar.

En lugar de las flores quedan unos “sonajeros o vainas”, que, con el sol y los días, se van secando cada vez más. Hasta podría decirse que la planta se pone FEA. Pero “fea” solo para el que no conoce y la mira “desde afuera”, porque el que “sabe mirar” ... “contemplar” ... ve que, lejos de seca y empobrecida, la planta es ahora más rica que nunca.

En “los sonajeros” lleva en potencia miles de otras flores como ella. Miles de esas semillas increíblemente pequeñas que, de una forma inexplicable, encierran dentro, uno de los mayores misterios de Dios: LA VIDA.

Estoy segura de que El que hace la MAGIA hermosa con las amapolas, también la realiza en nosotras. Se admira de nuestra pequeñez... nos arroja a la tierra y espera...

Que el Emanuel, el Dios con nosotros interceda por la Congregación, para que cada una desde el lugar donde hoy estamos, seamos SIGNO DE VIDA y hagamos realidad el desafío de recrear el carisma que Santo Domingo y el Padre Coll nos legaron... que podamos vivir en fidelidad, con alegría, y cercanas a quienes Dios va poniendo en nuestro camino, para que “abrazando sus historias” podamos ser reflejo de su ternura y de su amor.

Que estos días de encuentro, sean días de oración, de comunión, de formación, de fraternidad.... de sentirnos FAMILIA. Es el deseo de todas las hermanas del Consejo.

FORMACIÓ PERMANENT

Vic, Nadal 2018

L'ALEGRIA DE NADAL, viscuda en les comunitats, continua en la trobada de Formació Permanent a Vic del 27 al 29 de desembre de 2018.

Arribada puntual, pujada a les habitacions, es recull el pla del dia, es dona una ràpida ullada al calendari d'Anunciata Solidària amb la foto de la casa de Gombrèn, i el curiós full dels deures... detalls tots molt ben atesos per les germanes del Consell... després desplaçament ràpid al saló per trobar un bon lloc on escoltar el que se'ns anava a dir.

Presidia la taula la Priora Provincial, la delegada del Consell General i la Ponent.

La Priora General es va fer present en la persona de la **H. Andrea Iturbe**, consellera delegada de "Missions en altres mediacions", que va llegir una bonica Introducció a l'acte, fent una expressiva referència als llaços que uneixen la Província Santa Rosa amb la Província Sant Raimundo i l'amor al P. Coll que van transmetre el grup de germanes catalanes que van ser presents a la fundació a l'abril de 1908.

I per enllaçar amb el tema proposat i valorar la situació que vivim, va aprofitar el simbolisme de les roselles. Boniques, amb molt color i fermes a la primavera, a l'estiu s'assequen i en lloc de flors queden només uns "sonalls o beines" que, amb el sol i els dies, es van assecant cada vegada més. "Fins es podria dir que la planta s'envelleix. Però "lletja" només per qui no la coneix i la mira "des de fora",

perquè el que “sap mirar”... “contemplar” ... veu que, lluny de ser seca i empobrida, la planta és ara més abundant que mai”.

Cadascuna de nosaltres, deia, avancem en la vida trenada d'esdeveniments provisoris i, en aquest caminar, Déu ens regala un cor amb capacitat de "guardar llavors de vida" (com els sonalls de les roselles) milers d'aquestes llavors increïblement petites que, d'una manera inexplicable, tanquen dins, -va continuar la H. Andrea- un dels més grans misteris de Déu: LA VIDA. El que fa la MÀGIA bonica amb les roselles, també la realitza en nosaltres. S'admira de la nostra petitesa... ens llança a la terra i espera...

A continuació la Gna. Maria Rosa va presentar a la conferenciant **María Isabel Ardanza Mendilibar**, religiosa Carmelita Vedruna de Biscaia, experta i dedicada a la formació a tots els nivells. El tema que va compartir amb nosaltres va ser ***"Experiència de reducció, un temps de Gràcia per al Seguiment de Jesús"***.

En la introducció va aclarir que la reducció té dues vessants: una la reducció com a experiència personal, vinculada al cicle vital i als esdeveniments de la pròpia història i una altra la reducció com a experiència existencial, vinculada al moment que estan vivint les nostres Congregacions, Províncies i comunitats.

Partia de la constatació que la VR està vivint una experiència profunda de reducció que afecta profundament a la vivència del sentit de la nostra vida

consagrada. La realitat és la que és, però pot ser viscuda de diferents maneres i des de diferents codis, segons la llum que la il·lumina i el sentit que aquesta llum permet descobrir-hi.

L'objectiu que la **H. Maria Isabel** es va proposar va ser contribuir al fet que poguéssim acollir la nostra realitat de reducció i abraçar-la com una oportunitat de gràcia per a viure el seguiment de Jesús avui.

Es feia una sèrie de preguntes que va intentar respondre al llarg de la trobada.

En primer lloc necessitem tenir una mirada de fe i obrir-nos a la llum de

l'Evangeli. La Paraula de Déu ofereix moltes referències per il·luminar-nos. La ponent es va servir de **l'itinerari espiritual de Pere. (Mc 1, 17-20) (Jn 21,18).**

Pere és el model de deixeble. És deixeble per pura gràcia. Els Evangelis tenen interès de mostrar-nos Pere en el seu procés real, un camí amb tot realisme i cruesa: el seu amor i passió per Jesús, el seu orgull i covardia, la seva traïció i conversió.

El més positiu de Pere neix del negatiu. S'escandalitza davant l'anunci de la Passió, ho nega, no comprèn. Només en la trobada que va tenir amb Jesús

després de la Resurrecció on li pregunta per tres vegades *¿Pere m'estimes?* arriba a comprendre, i aquest fet el vincula definitivament amb Jesús i el féu deixeble. No pot seguir Jesús recolzant-se en si mateix, canvia de mirada i fonament i el seu suport és la gràcia. Comença a entendre com pot ser realment deixeble: recolzant-se només en la fidelitat de Jesús "jo t'he negat, he pecat contra tu, però Tu romans fidel i demanes de nou el meu amor".

Quan Pere ha palpat la seva impotència per seguir-lo és quan podrà ser deixeble de Jesús. La seva relació partirà del seu propi coneixement. Així és amb cadascuna de nosaltres, avui. *Veritablement una bona reflexió per veure com ens coneixem i com és la nostra relació amb Jesús.*

Un cop el procés espiritual de Pere ha arribat a aquest punt, la crida de Jesús és pasturar les ovelles, però poc després Jesús radicalitza la crida al seguiment... *quan ja siguis vell...* SEGUEIX-ME (Jn 21, 18-19); crida que es concentra en la reducció, la impotència i sobre el seu seguiment al misteri i saviesa de la Creu.

Viure en fe la realitat que ens toca, des de la relació personal amb el Senyor i aprofundir en el sentit de la Missió.

Per aconseguir l'objectiu previst que la realitat que vivim està cridada a ser una experiència de Gràcia, la ponent va oferir dues claus que ajuden a viure teològicament el nostre moment: - **viure en fe la realitat** que ens toca, des de la relació personal amb el Senyor i - **aprofundir en el**

sentit de la Missió.

Viure la realitat amb Ell i des d'Ell: "NO TINGUIS POR. SÓC JO" (Mc 6, 47-51) fa referència a la presència de Déu que no es desenten de la VR i la societat en aquests moments foscos, difícils, sinó que, si estem en relació amb el Senyor, podem escoltar la seva veu "*no tinguis por Sóc jo*" i trobar la calma, però això també és una gràcia, té un procés. Procés que suposa poder mirar aquesta realitat amb una mirada creient, recolzada en la fe, entesa com una història de relació personal amb el Senyor que dóna el sentit per viure la reducció.

Només les persones amb llum teològica podran viure com a experiència espiritual i amb sentit de missió aquesta experiència de reducció i mort que ens toca viure a la VR d'Europa i en la Congregació.

És possible -ens deia- que aquesta sigui la plataforma antropològica privilegiada del nostre moment perquè l'Esperit pugui realitzar en nosaltres aquesta obra de transformació que ens vagi fent deixebles de Jesús.

Per això llançava una crida, als responsables d'animar la vida i missió de la Congregació, a preocupar-se de **com afavorir, com potenciar la vida teològica en totes les religioses perquè puguin viure aquest moment en clau Pascual.**

Mirada així, la situació actual de la VC està cridada a ser una experiència de gràcia perquè ens "obliga" a fonamentar la nostra vida sobre la roca de la fe, l'esperança i l'amor, que és i ha d'arribar a ser, el fonament de la vida religiosa de tots els llocs i temps.

L'altra clau és **radicalitzar el sentit de la Missió: *Segueix-me***. El procés espiritual de la Missió, a través de Pere, ens parla de viure la vida sencera en Missió; Jesús els confia una missió, no als perfectes, sinó als pecadors que han palpat la seva debilitat i l'amor i perdó de Jesús, i no només en la part de la vida en què estàvem en plenitud de facultats i vam poder desenvolupar la nostra professió, sinó en tota ella. Tenim l'exemple en la vida de Jesús: passa un temps d'activitat a Galilea i després la seva missió a Jerusalem amb la seva Passió i mort on no li va tocar fer res sinó consentir. Per això, el referent essencial de tota Missió cristiana és el Misteri Pasqual.

**El referent essencial de
tota Missió cristiana és
el Misteri Pasqual**

Això ens obliga a aprofundir en el sentit teològic de la Missió per descobrir que aquesta no es redueix amb els anys, sinó que estem cridades a que vagi creixent fins al final dels nostres dies, de manera que tota la nostra vida sigui Missió. Jesús va viure sempre identificat amb la voluntat del Pare. La seva obediència va ser una resposta d'amor i en disponibilitat absoluta a Ell, abandonant a les seves mans la realització de la seva missió, en la certesa que és el Pare qui porta endavant el Regne, tant per la seva acció com per la seva Passió.

La nostra vivència teològica de la missió requereix també un procés de conversió però amb el convenciment que és un do; descobrir aquí la presència del Senyor, viure una història de relació personal amb Ell que creix en la mesura que estem

vinculades a la persona de Jesús. Ell és el nostre model. En aquest temps pot existir el conflicte, la lluita interior entre els nostres interessos i la **voluntat de Déu**; hem de ser transformades per dins i això es produeix freqüentment a través d'experiències de reducció.

La reducció pot ser entesa com un signe dels temps per la nostra VR?

El Concili ens va convidar a escrutar els signes dels temps per poder descobrir la voluntat de Déu i respondre en fidelitat a ella. Estàvem acostumades a mirar els signes dels temps només cap a fora, com a realitats del nostre món necessitades de la nostra acció; avui a això respon en gran manera l'Estat, els organismes. No ens necessiten i no tenim edat per a això. Però si mirem la nostra pròpia realitat interna pobre, fràgil, necessitada i impotent, no serà aquest el signe primordial de la VR a hores d'ara?

La nostra vida és per a la Missió abans i ara. No sabem què vol el Senyor de nosaltres avui, però és cert que alguna cosa vol i si ens envia dins d'aquesta realitat i d'aquesta experiència radical de reducció és per a nosaltres un veritable signe dels temps. En la reducció l'obediència a Déu es realitza a través del consentiment. Consentir, veient en aquesta realitat la voluntat de Déu per a mi.

Analitzades també les necessitats existencials i espirituals més fons del nostre món, potser Déu ens necessiti per respondre-hi en aquest món on s'elimina de la valoració social a aquells que es considera que no aporten res valuós.

La Gna. Maria Isabel Ardanza acabava la seva exposició dient-nos que a la vida consagrada se'ns posa en safata la possibilitat d'oferir un testimoni que remi a contra corrent d'aquesta tendència social: una vida fraterna que prima l'atenció i cura de persones que, des d'aquestes claus culturals "no són rendibles, no valen, sembla que no aporten res", les nostres germanes grans, malaltes, impossibilitades, amb Alzheimer o altres malalties greus, o en una situació de total dependència ...

La dedicació a la cura de la fragilitat de les nostres germanes i el cultiu de la fraternitat enmig de tantes debilitats és un signe eloqüent davant les amenaces deshumanitzadores del nostre món i una missió avui.

Déu ens necessita aquí i si és així, resulta que la reducció i les experiències de *nit*

que provoca, les càrregues comunitàries... que de vegades les considerem com a obstacle per a la dedicació plena a la nostra missió avui, són situacions de Gràcia i la gran oportunitat per la missió de la VR en el nostre món actual.

El tema, dens i molt apropiat per al moment en què vivim, va ocupar dues jornades intenses només interrompudes al matí per l'Eucaristia que va celebrar Mossèn Joan Serrabassa, home senzill i familiar, parc en paraules que va relacionar la proximitat de Sant Joan a la humanitat de Crist amb la manera de ser de les dominiques de l'Anunciata i el dia 28 va relacionar la figura dels Innocents, víctimes de la por i la jactància d'Herodes, amb les dones víctimes de la violència de gènere.

A la tarda no podia faltar el temps dedicat a Maria. La Gna. Rosa Maria amb gran creativitat, ens va apropar a Ella a través de 3 icones referents a la vida de la Mare de Jesús i també sobre els misteris de goig. L'ambient va ser molt bo, amb la disponibilitat del Consell provincial que va estimular la participació i serveis

d'un grup de germanes, i també l'alegria i el sentit de l'humor d'un altre bon equip que va compartir amb les altres la seva gràcia i l'esperit nadalenc, i com a rematada o traca final el consell va fer brollar en nosaltres el *nen* que portem a dins.

En finalitzar les jornades vàrem tenir present la proposta del Mestra General de l'ordre. Dedicar el mes de desembre a pregar per la Pau. Enguany calia tenir present la República Democràtica del Congo on molts del nostres germans i germanes de la Família Dominicana hi tenen Missió.

G. Argelina Álvarez

TEMPS D'INFORMACIÓ

TIEMPS DE RECREACIÓ I CONVIVÈNCIA

SUEÑO ANUNCIATA

Hace unos días atrás cuando venimos a entregar las Actas del Capítulo General, María Rosa me decía: ya que vas a venir al encuentro de Formación de Navidad, piensa algo y te doy 20 minutos... media hora, de la última mañana, para que compartas con las hermanas.

Y mi gran pregunta fue ¿qué les puedo compartir?... a nivel congregacional fuera de mi provincia es poco lo que en estos dos meses he podido conocer... ha sido un tiempo para “acomodarme” no sólo físicamente ... sino también cambiar “el chip” de lo que uno venía haciendo a nivel pastoral y que hoy se reduce a un despacho con DOS DELEGACIONES: EDUCACIÒN fuera de ESPAÑA y OTRAS MEDIACIONES APOSTÒLICAS.

No sería sincera si no les digiera que cuesta el no contacto con los docentes, las familias, los jóvenes, los niños...el compartir con tanta gente que fueron dejando huella en mi historia personal y que me han ayudado desde su vocación laical a vivir mi vida consagrada con sentido...

Pero se abre otro hermoso desafío, que es animar la vida y misión de la Congregación en los próximos seis años...

John Lennon (uno de los Beatles) decía: *“Un sueño que sueñas solo es sólo un sueño. Un sueño que sueñas con alguien es una realidad”*

Y que bueno poder soñar LA ANUNCIATA juntas...

Sueño una ANUNCIATA de raíces fuertes y profundas, enraizadas en la Buena Noticia y en el carisma legado por Domingo y Francisco.

Que se hace presente en medio del pueblo...caminando y compartiendo con su gente.

Sueño una ANUNCIATA con las puertas abiertas, que pise el barro, que cante, que no tema a caerse ... levantarse y empezar de nuevo.

Sueño una ANUNCIATA donde TODOS sean parte de la fiesta y del encuentro. De rostros distintos, culturas diversas, edades diferentes, capaz de entretener historias y abrazarlas y saber que a pesar de... somos una familia que mira *“el pasado con gratitud, el presente con pasión y abraza el futuro con esperanza”*.

Sueño una ANUNCIATA “HUMANA” que se emocione frente a la sonrisa de un niño, que no tenga miedo de expresar lo que siente, que sea capaz de pedir perdón, de aceptar que no lo puede todo y tenga la valentía de priorizar lo que es importante.

Sueño una ANUNCIATA, capaz de romper estructuras, de sacar de su vocabulario el “siempre se hizo así” que sea capaz de recrear, innovar, y de dar respuesta a las pobrezas del mundo de hoy, abriendo nuevos caminos para compartir VIDA y MISIÓN con todos los que buscan construir un mundo sin fronteras en justicia y solidaridad.

Sueño una ANUNCIATA con *“comunidades vocacionadas que viven agradecidas, gozosas y convencidas de su vocación”*. Capaz de acoger, sin juzgar previamente, amiga, cercana.

Sueño una ANUNCIATA de mirada contemplativa, que se encarne en la realidad y exprese el amor, la ternura, el perdón y el abrazo misericordioso de un Dios que es Padre.

Sueño una ANUNCIATA que es la suma de TODAS, de aquellas que nos precedieron, de las que hoy estamos y de las que vendrán.
Sueño y no quiero perder la capacidad de soñar...

Concluyo con una frase de José Cristo Rey García Paredes en su libro: *Otra Comunidad es posible*.

“Si somos capaces de soñar nuevos sueños, hemos de continuar en apertura a nuevos caminos, sin permitir que el miedo nos paralice”.

Gracias por todo lo compartido en estos días.

Gna. Andrea Iturbe

Para cumplir tus sueños
escucha a tu corazón
no a las personas
que tienen miedo
de cumplir los suyos 😊

TROBADA DE FORMACIÓ PERMANENT INTERCOMUNITÀRIA

Cubao, Calamba, San Carlos

28 de desembre de 2018 – 2 de gener de 2019

El dia 27 de desembre de 2018 van arribar les Germanes de San Carlos a Cubao; van ser rebudes amb molt d'entusiasme i gran goig.

El dia 28, després de la celebració de la Missa a la Catedral a dos quarts de sis, vam sortir direcció a Calamba per tenir un dia de descans i convivència les tres comunitats. Un dia molt bonic i fratern. La comunitat de Calamba es va fer càrrec del dia: un bon esmorzar, casa rural amb piscina a on van gaudir les Germanes joves i no tan joves, jocs, rostit exquisit. Vespres solemnes i sopar. A Cubao ens esperava el descans nocturn.

Els dies 29 i 30 van ser dies dedicats a la formació, emmarcada en la celebració diària de l'Eucaristia – celebrada pel P. Laurentino, OP i el rés solemne de l'Ofici Diví.

TEMA: «Estudi i reflexió de les Actes del XXVI Capítol General i XXIV electiu. Projecte de Vida Congregacional per al sexenni 2018-2024. Continuïtat i accents nous».

La Gna. Natividad va coordinar la trobada, va exposar el tema de la Formació amb gran claredat. L'objectiu que es va proposar va ser: Motivar les Germanes per estudiar les Actes amb mirada de fe i sentit teològic. Despertar la disposició personal per acollir-les, reflexionar-les i el coratge per a vivenciar-les amb l'alegria i llibertat de filles de Déu.

Després d'unes breus consideracions prèvies sobre el Govern de la Congregació i lleis per les quals es regeix: Evangeli, Constitucions, Ordenacions... fases del Capítol – “pre-a- post”- , comentari sobre el logotip com a síntesis visual i teològic de lema, la germana va donar una visió general de les Actes, seguint l'estructura de les mateixes.

Després d'una pausa, ja de ple en el tema, la Gna. Natividad va fer una introducció que ens va situar en les fonts d'inspiració de les Actes, en la situació actual que ens desafia, i l'organització de la reflexió en quatre nuclis amb els seus desafiaments i línies d'acció, fent un comentari a cada una: **Evangelitzar-nos, Evangelitzar avui, en comunió, dins de la diversitat**. Respecte els Acords, va seleccionar els 27 dirigits especialment a les germanes.

Va destacar la importància de reflexionar, assumir i aplicar el Pla General de Formació així com de llegir i aprofundir els documents de la Congregació, veritables instruments de formació permanent. Va posar molt d'èmfasi en l'obligació de complir les decisions del Capítol i de les Nostres Lleis, com mediacions de la Voluntat de Déu per a nosaltres.

La sessió de la tarda es va iniciar amb un cant. A continuació es va formar tres grups, cadascun amb la seva secretària, per reflexionar i aprofundir els nuclis A, B, i C, respectivament, amb les pautes següents:

PRIMER MOMENT: Estudi i reflexió personal del Nucli assignat a cada grup

1. Lectura feta oració
2. Què subratlla com més important per a la nostra vida?
3. Aspectes bàsics que es refereixen a l'àrea de la meva responsabilitat i missió
4. Preparar el cor per viure-ho amb les meves Germanes.

SEGON MOMENT: Compartir en grup i aprofundir

1. Compartir la nostra reflexió personal.
2. Cercar un text de la Paraula de Déu i relatiu a les Constitucions en cada tema.
3. Aprofundir els textos donats.
4. Quines aportacions ofereixen el continguts dels diferents nuclis en la nostra vida i missió aquí a les Filipines?

El dia 30 de desembre vam tenir la celebració de l'Eucaristia en la nostra capella amb la gent del nostra Barangay Planas, al qual pertany la comunitat.

Al matí es començà la sessió amb el cant "Open the eyes of our hearts lord" i tot seguit els tres grups reflexionaven sobre el contingut "dins de la diversitat", seguint les pautes donades el dia abans per als anteriors temes.

A la tarda, reunió de totes les Germanes en Assemblea. Es va començar amb el cant "Let me be the Bearer of Your Love". La secretària de cada grup va exposar la síntesis del seu treball i reflexió. Evangelitzar-nos, Evangelitzar avui, en comunió, dins la diversitat.

La Gna. Natividad féu èmfasi en la importància de l'estudi assidu, meditació i trobada amb la Paraula de Déu. Viure reflectint la Paraula de Déu en la nostra missió i apostolat, "Contemplar i donar el que s'ha contemplat". El valor de viure en harmonia entre l'interior i l'exterior. Temps i espai de dedicació a l'estudi per a la interiorització de les nostres Constitucions i Actes.

A la posada en comú es van compartir les aportacions de cada grup. Seria molt llarg detallar-les totes, en compartint algunes;

► Necessitat, d'arrelar el Carisma Dominicà i de l'Anunciata a les Germanes joves, perquè creixin amb molta radicalitat.

► Valorar les diferents cultures d'avui com una riquesa de la Congregació. ► Analitzar la nostra missió, avui i ara, enfortir la nostra vocació com religioses educadores-

evangelitzadores en totes les nostres activitats apostòliques i en tota forma de missió.

► Tenir una comunicació profunda és molt important en la diversitat. Cal una escolta activa – dinàmica. Acollir la diversitat. Ser profetes de comunió. Sentir la urgència de la missió d'anunciar la Bona Notícia, especialment en realitats dures de fe, esperança. Reflexió i coneixement de la llengua dels joves. Evitar actituds que critiquin i jutgin fàcilment als joves.

► Comunicació, Consistència, Compassió, Alegria i Compromís: Cada germana ha de seguir formant-se en la fraternitat, especialment en les relacions amb les altres i amb el món d'avui.

► Descobrir, motivar i valorar les diferències, estimar, donar, talents, cultures i considerar tota la riquesa de la comunitat i Congregació.

► Ser "l'abraçada de Déu" que acull el món d'avui i tot el que significa aquest món.

► Acolli, escoltar, curar.

► Expressar el goig de viure juntes, tot i les diferències d'edat, cultura, família i altres.

► Trobar les riqueses de cada cultura en comptes de comparar-les.

► Donar esperança compartint el nostre Carisma amb les persones amb qui vivim i amb les que ens envolten.

► Ser senzilles, humils, pacients i viure amb tolerància, empatia en nivells d'inculturació.

► Ser fidels, autèntiques, fermes com a persones consagrades.

► Tenir coratge i ànim en l'anunci de la Bona Notícia especialment en els moments difícils.

► Donar suport a les activitats apostòliques de la Congregació i de l'Església.

- ▶ Preparar bones formadores, sanes, ben integrades, madures.
- ▶ Formar les Germanes joves perquè estiguin arrelades en l'Evangeli i el Carisma per enfrontar els nous desafiaments.
- ▶ Ser bones predicadores dins i fora de la comunitat.
- ▶ Donar al món testimoni d'una vida centrada en el que és essencial, que és l'amor a Déu i als germans.

Finalitzades les sessions sobre la formació es van reunir les Germanes professes perpètues.

El dia 31 es féu el Recés de final d'any 2018. Un dia de silenci i contemplació, amb el Santíssim exposat durant tot el dia. Vàrem acabar el recés amb una celebració preparada per la Gna. Mary Ann i les Germanes Estudiants, amb una bonica projecció i compromís personal.

A la nit, a les dotze, vam rebre l'Any Nou 2019, amb molta alegria i jovialitat.

El dia **1 de gener** va ser un dia de goig i fraternitat. La Gna. Marta amb les Novícies van animar la tarda. Intercanvi de regals, presentacions, "amiga invisible".

Plenes d'entusiasme i agraïment per l'aportació de cadascuna, l'endemà les comunitats van tornar al seu quefer diari.

Gna. Isabel Martínez

FORMACIO PERMANENT- URC - CEVRE

«Per què costa tant comunicar la fe avui? Propostes»

El dissabte **20 d'octubre** va tenir lloc la primera Jornada de Formació Permanent a càrrec del doctor en Teologia **Xavier Morlans**.

Nascut a Llinars del Vallès (1949) (Barcelona). Prevere de la diòcesi de Barcelona des de 1976.

Doctor en Teologia per la Universitat Gregoriana de Roma amb una tesi sobre Maurice Blondel (1989). Professor de Teologia Fonamental a la Facultat de Teologia de Catalunya (des del 1991).

Cercador de nous llenguatges musicals i audiovisuals per a l'evangelització.

Morlans va analitzar els motius pels quals la transmissió de la fe a dia d'avui és especialment difícil per a les noves generacions. Va apuntar, en primer terme, a l'evolució del pensament i la tècnica que comporta un «jo impermeable a Déu», a partir d'on va diagnosticar «escletxes» per a fer arribar el missatge. «El jo modern –va assegurar– no pot tenir la pretensió de saber-ho tot i guarir-ho tot».

L'evolució de l'imaginari col·lectiu en els darrers tres-cents anys a occident i la influència dels avenços de la ciència i de la tècnica ens han portat a l'actual situació en que una gran majoria de la gent viu com «impermeable» a Déu i instal·lada en el mite del jo omnipotent o del voluntarisme màgic: la creença que està en poder de cada individu la possibilitat de ser el que vulgui. Autors, tant creients com ateus – ha assegurat– concorden en assenyalar escletxes a través d'on les persones encara resten obertes a la transcendència: l'experiència de no ser auto-generats, sinó de ser “fills” d'un altre, l'experiència d'engendrar i cuidar una nova vida, la necessitat

d'afecte i de reconeixement, la impossibilitat d'una vida sense confiança, la urgència de vincles i la necessitat de pertànyer a quelcom o a algú, etc. En aquest sentit, Morlans va subratllar que «les grans qüestions de la vida demanen confiança i tots necessitem sentir un sentiment de pertinença». «De la confiança nosaltres en diem fe», i va assegurar que el que ens permet ser feliços és pertànyer al poble de Déu. El repte és com proposar-ho en diàleg amb les experiències concretes.

Informatiu Horeb número 458

El **dia 17 de novembre** va tenir lloc la segona jornada de Formació a càrrec de **Pepa Torres Pérez**. Religiosa de la Congregació de les Apostòliques del Cor de Jesús.

Filòloga, teòloga i educadora social. Professora de l'Institut Superior de Pastoral de Madrid. Membre del Consell Assessor de la Càtedra de Teologia Contemporània "José Antonio Romeo". Combina la docència i la recerca teològica amb l'acompanyament a persones i col·lectius compromesos en el món de l'exclusió.

«Acollir i anunciar al Déu de la perifèria»

... Si tornem novament al text bíblic descobrim que davant el crit de la cananea Jesús guarda silenci. El silenci és la condició per a una veritable trobada, expressa la necessitat i el desig d'escoltar millor, de captar amb fondària la realitat i la seva trama. Saltar la frontera de la superficialitat a la fondària, del soroll al silenci ens és imprescindible per a viure la paciència històrica i la resiliència com a dons de la fe davant el desconcert de l'incompliment de les nostres expectatives històriques i a viure'l com a gent cantaire i no planyívola. Perquè així sigui necessitem fer més buit en la nostra vida per a conrear el silenci i la interioritat, com l'úter on es gesten les transformacions més profundes de l'ésser humà, i es vivència la gratuïtat com a origen i la fi de la nostra

existència. Només des del cultiu de la interioritat i la fondària podrem viure els nostres compromisos des de la confiança i el do del pagès de l'Evangeli que llança la llavor i descansa tranquil perquè sap que dormi o s'aixequi, de nit i de dia, la llavor brolla i creix sense que sàpiga com (Mc 4, 26-29).

Primera jornada de formació de l'any 2019, **dissabte dia 9 de febrer**, a càrrec de **Maite Valls Martí**. Religiosa de Jesús-Maria.

«Conflictes?

El perdó:

l'art de la sanació»

Psicòloga, psicoterapeuta i Mestra. Màster en Psicologia clínica i Psicoteràpia per la Universitat Ramon Llull. Especialista universitari en organització i pràctica de l'educació a la Universitat Pontifícia Comillas de Madrid.

Professora de postgrau d'Acompanyament Espiritual i del Màster d'Espiritualitat de la Fundació Vidal i Barraquer. Professora de Teologia Espiritual de l'ISCREB. Professora de la URC formació inicial.

En un món necessitat de guarició, de relacions harmòniques i fluides ens proposa endinsar-nos en el perdó, com a mitjà de sanació personal i col·lectiva, per tal de poder desenvolupar-nos des de dins i créixer.

Al voltant d'unes reflexions teòriques en va ajudar a desemmascarar falses concepcions del perdó, aprofundir les 10 fases del procés i realitzar alguna dinàmica per tal d'endinsar-nos i desenvolupar, en el propi interior, el procés del perdó.

XIV TROBADA TALLERS MISSIONERS

El 27 d'octubre vàrem tenir la trobada anual de Tallers Missioners a la nostra casa provincial d'Elisabet, presidida per la germana M. Núria Cuéllar. Tot i que feia un temps atmosfèric que no invitava, l'aula es va omplir. Són moltes les persones que esmercen esforç i dedicació il·lusionada als tallers missioners en la nostra Província i aquesta reunió interessava.

La trobada començà amb una petita pregària animada per la cançó de José Luís Perales "Que canten los niños". Es llegiren alguns drets dels nens acompanyats de testimonis d'infants que pateixen diferents necessitats en contraposició al dret esmentat. Es va acabar la pregària amb una oració conjunta demanant a Jesús per tots els nens del món.

Aquest any la trobada ha tingut un caire diferent; no eren persones que havien estat a missions a l'estranger o encarregades de motivar els tallers Missioners. Aquesta vegada ha estat el director de la nostra casa de família «Mare de Déu del Roser» de Puig d'Olena.

El senyor Ernest Viaplana, director del centre, ha fet una ràpida descripció del treball que s'ha fet a Puig d'Olena des dels seus orígens: Hospital antituberculós, passant per preventori, internat, acollida de nens de protecció de menors i actualment un CRAE (Centre Residencial d'Atenció Educativa).

Ara vivim altres moments i la societat demana noves metodologies, noves tecnologies, noves maneres d'atendre als nens i joves que cuidem, mirant com preparar-los millor per que s'integrin en una societat molt agressiva a la qual han de incorporar-se necessàriament. Hi ha molta complexitat i exigències administratives per portar a terme aquesta il·lusionada missió educativa.

Puig d'Olena és un centre residencial en el qual els nens, adolescents i joves hi viuen, però s'han de desplaçar durant la setmana a 8 centres educatius de diferents pobles del voltant.

L'actual director, ha recalcat que els nens que atenen a

Puig d'Olena no són nens pobres sinó "pobres nens/nenes" que provenen de famílies complexes i desestructurades. Són nens que sofreixen diverses mancances i es necessita bona coordinació i una atenció molt personalitzada les 24 hores del dia, incloent caps de setmana i vacances. Es per això que es justifica la quantitat d'educadors i de monitors professionalitzats que l'administració exigeix. La necessitat de coordinació i unificació de criteris és important, el treball que es fa és il·lusionant i el qui de veritat entra en aquest ambient s'involucra totalment, repetia i repetia el Sr. Ernest.

Un altre punt important que va tractar és que costa trobar famílies d'acollida i d'adopció per la complexitat i exigències administratives que es demanen. És per això que hi ha famílies que prefereixen fer adopcions a l'estranger.

La exposició que ha fet l'Ernest ha estat excel·lent, molt detallada i concreta. Ha descrit el complex entramat per portar a terme l'atenció de cada nen/a. Són moltes les dificultats que es troben, els contratemps i també incomprendiments però, qui coneix i es dóna amb vocació a aquesta preciosa tasca educativa, no pot prescindir de involucrar-se en ella i gaudir-ne, la tasca és preciosa.

Reconeixent tot el bon treball que s'està fent actualment a Puig d'Olena i agraint la bona gestió que es porta a terme, voldria aprofitar per fer un reconeixement i agraïment extensiu a totes les germanes que, des del seu origen, han fet un bon servei social adaptant, en cada moment, la seva tasca educativa d'atenció als necessitats en la seva ampla complexitat . El nom i la realitat de "casa família" ha estat sempre el "Lev motiv" de la senyoreta Maria Planas i de la comunitat de germanes. La formació que s'ha donat ha estat integral: intel·lecte, cor, religió, estimació, preparació pel treball i per la vida... Els qui han estat acollits allí, per diferents motius, han trobat el caliu de família i han sortit i tornen agraïts/des. Les germanes han donat gratuïtament tota la seva estimació confiant sempre amb l'ajuda de Déu i de desinteressats col·laborador/res. Gràcies.

Voldria aprofitar per fer un reconeixement i agraïment extensiu a totes les germanes que, des del seu origen, han fet un bon servei social adaptant, en cada moment, la seva tasca educativa d'atenció als necessitats en la seva ampla complexitat

Gna. Dolores Perales

Missió pastoral avui a Catalunya Claus per a religioses i religiosos nouvinguts

Al darrer cap de setmana del mes d'octubre (27, 28) s'ha celebrat a Barcelona la primera sessió del seminari «Missió pastoral avui a Catalunya», adreçat a religioses i religiosos nouvinguts o que ja porten temps aquí i que desitgen implementar millor la seva missió pastoral avui a Catalunya. Hi han participat 13 persones, d'onze països diferents i de quatre continents. Fem un breu repàs geogràfic: Europa (Espanya, Polònia i Portugal); Àsia (Corea i Filipines); Àfrica (Nigeria, Rwanda, R.D. del Congo i Madagascar) i Amèrica (Veneçuela i Uruguai). Són procedents de set congregacions: Salesians, Carmelites missioneres, Dominiques de l'Anunciata, Missioneres claretianes, religioses de Sant Josep de Girona, religioses terciàries trinitàries i paulines.

El primer dia de curs s'ha estructurat a partir de l'experiència de Pau a Atenes. El text del Fets dels Apòstols 18, 22ss, diu: «Pau, dret al mig de l'Areòpag, va parlar així: --Atenesos, veig que en tot sou molt religiosos, perquè, recorrent la ciutat i contemplant els vostres llocs sagrats, fins i tot he trobat un altar que porta aquesta inscripció: "Al déu desconegut." Doncs

bé, el que vosaltres adoreu sense conèixer és el que jo us anuncio. L'evangelitzador, quan arriba a un nou escenari, mira la realitat, la contempla... Només després d'això, troba claus per interpretar el que veu i serà capaç d'anunciar la Paraula endinsat en la cultura dels oients. En el curs, s'ha esguardat la realitat catalana a través d'una mirada al territori i a la història, a la societat i a la cultura, a l'economia i a la política, a la religió. Dins de la dinàmica de veure, jutjar i actuar, cal fer unes mirades al nostre entorn per trobar-hi camins d'evangelització de manera inculturada. La Torre Gironella de les salesianes ha estat un magnífic escenari de la trobada.

El segon, l'eucaristia a la Sagrada Família, ha eixamplat el cor amb un batec eclesial, ple de bellesa. El president i la vicepresidenta de l'URC han informat sobre la vida religiosa a Catalunya. S'ha dialogat amb un religiós indonesi i una religiosa polonesa sobre la seva pròpia experiència d'inculturació.

La meua percepció sobre els assistents, que han palesat un interès i una actitud de gran obertura, podria concretar-se en alguns punts.

Primer, l'afany evangelitzador.

No preval la curiositat turística, sinó el desig d'entendre el millor possible la societat en la qual ara viuen immersos. Un dels contrastos clars fa referència a la vivència de Déu i de l'espiritualitat, tan diferent en els seus països d'origen. Fa la impressió que Déu, en part, ha estat expulsat de la nostra societat, i això

esdevé un repte de grans proporcions per anunciar el Regne de Déu. Com fer-ho? Com arribar al cor de les persones? Com compartir la Paraula? Interrogants que bateguen en el seu pensament.

Segon, la voluntat d'inculturació. Moltes persones participants procedeixen de països plurilingüístics. Entenen que la llengua és un nucli fonamental de la cultura. El curs s'imparteix en castellà. S'entén que el

coneixement i l'ús passiu i, més encara, actiu del català eixampla sense dubte les seves possibilitats d'inculturació. Són conscients de l'ebullició social que vivim actualment a casa nostra i tenen la distància suficient per respectar-la sense judicis fàcils.

Tercer, la intercongregacionalitat. La pluralitat d'orígens, països i llengües, s'incrementa amb la diversitat de carismes, un fil conductor avui de la vida religiosa. Es viu com un enriquiment que ens nodreix a tots, El coneixement mutu és un desig profund que afavoreix el diàleg i l'intercanvi. Quan un religiós o una religiosa reben una missió és important que se'ls ajudi a tenir les eines adequades per realitzar-la, com és el cas que ens ocupa, entre les quals l'aprenentatge lingüístic.

Felicitats a les superiores i als superiors que han facilitat la participació en aquest seminari, que el dia 25 de novembre viurà la segona fase a Montserrat, al matí amb els monjos i a la tarda amb les monges.

(Extret del Full Informatiu de la URC l'Horeb -Lluís Serra)

DIA INTERNACIONAL DEL VOLUNTARIAT 5 DE DESEMBRE DE 2018

Aquest any, la nostra comunitat de Barcelona-Sta. Úrsula va voler celebrar de manera especial aquesta data. En rebre el fulletó que ens va enviar la Gna. Mª Núria Cuéllar, Delegada provincial de Missions, se'ns va acudir convidar a la professora del nostre centre FEDAC-Amílcar, Anna Torras, per compartir amb nosaltres la seva experiència i també la pregària.

Anna ha col·laborat com a voluntària durant un mes els dos últims estius a les nostres comunitats del Brasil: Glòria, a Belo Horizonte i Acre a la selva amazònica propera al Perú. Amb molt de gust va acceptar la invitació i va venir acompanyada de la jove, Laura, que està a la seva classe com a professora de pràctiques.

Vàrem començar la jornada amb una reflexió titulada: *"Pastanagues, ous i cafè"*, paràbola que havien treballat en la darrera trobada de voluntaris celebrada a Madrid i de la que ella va venir molt motivada. Vam fer una lectura pausada del text i comentàrem espontàniament en quin dels tres elements ens vèiem reflectides davant les dificultats o proves de la vida. La conclusió majoritària va ser que tenim part en cada un d'ells. Moltes vegades som dèbils i els problemes ens afebleixen; en ocasions les proves les prenem amb rigidesa i ens endureixen i, per descomptat, també podem reaccionar transformant la dificultat en oportunitat i oferir als altres el millor de nosaltres mateixes.

A continuació va iniciar la seva exposició amb entusiasme subratllant la bona acollida i el suport rebut per les comunitats de Brasil i en les activitats que havia participat acompanyada de germanes i professors.

Valorà molt l'obra social que hi estan realitzant les germanes a favor d'una població que pateix tota mena de vexacions i mancances: tràfic de persones, analfabetisme, pobresa i exclusió; però alhora l'hi sorprengué la seva alegria, la seva capacitat per superar les dificultats i les seves habilitats innates. Ells són per a nosaltres exemple de com amb poc es pot viure i gaudir, i ens aporten més del que nosaltres podem donar-los.

Ens va mostrar diverses imatges de cadascuna de les zones i les seves actuacions, principalment en activitats docents en què va participar.

Va comentar amb admiració la forma de matriculació d'alumnes, i com les germanes de la comunitat de Glòria procuren seleccionar els més necessitats per cobrir les places que poden oferir, visitant a cadascuna de les famílies que s'inscriuen i valorant la seva situació en tots els aspectes.

Després de breus comentaris, vàrem passar a la Capella per pregar amb els textos que el fulletó ens oferia reconeixent que *"els voluntaris construeixen comunitats resilents"*.

Va ser una pregària molt senzilla en la que juntes ens sentíem protagonistes d'aquest servei que valorem molt i que totes podem realitzar en les activitats quotidianes dins i fora de la comunitat.

Acabàrem amb un berenar on es va perllongar el diàleg. Anna Torras ens va comentar la seva nombrosa activitat i els diversos camps de voluntariat en què ha participat atenent tot tipus de necessitats.

Ens vam acomiadar agraint la seva detallada aportació i la bona estona que mútuament vam passar. Considerem que és una petita mostra "de portes obertes" que estem disposades a continuar.

Gna. M. Isabel Andrés

ENS FEIEN “DENTETES” i ...

Fa dos diumenges que mengem bolets regalats. Amb aquesta pluja tant generosa, els boscos de Navarcles s'han trobat concorreguts de boletaires que tots tornen contents a casa amb els cistells plens de bolets.

Tant i tant ens van fer “dentetes” que les més atrevides, les Gnes. Càndida i Mercè, boletaires veteranes i expertes, van programar una sortida a buscar bolets al bosc de Cal Canadell, molt a prop de Navarcles.

Ben equipades de roba, amb dues cistelles, el xiulet, el bastó... i a gaudir una bona estona.

Les que ens vàrem quedar a casa també gaudíem pensant en el què estarien fent aquell parell d'atrevides pel bosc.

Com que trigaven a tornar dèiem: -“bon senyal... això vol dir que en troben...”

Al migdia ja arriben amb una bona collita, encara que elles no estaven massa contentes, doncs en volien més!

Tothom content, sobretot la Gna. Dora, (M. Adoración García) que havia estat una gran boletaire, i va poder “tocar” bolets recent collits, humits i amb olor de bosc.

«Qui no es contenta amb el que té, pitjor per a ell». Estem fent el que podem i la vida encara ens somriu.

Gràcies Senyor per aquests “regalets” que ens fas de tant en tant. T'estimem!!!

La comunitat de Navarcles

EL MUSEU DEL PARE COLL S'ENRIQUEIX

La Família Coma de Puigseslloses, que sempre acollí amb goig al Pare Coll, segueix avui encara, agraïnt el do d'haver-lo hostatjat a casa seva. I això ho estant manifestant amb escreix i amb fets concrets: Un bon dia del mes d'agost de 2016, el senyor Josep Coma va fer una nova donació per enriquir el Museu del Pare Coll: una **CASULLA i ESTOLA** blanques que el Pare Coll havia usat per celebrar l'Eucaristia a l'Ermita de Sant Jordi o en la capella de la pròpia casa.

Una altra gran donació, molt important, va tenir lloc el dia 18 de febrer de 2017. La Priora general en aquell moment, Gna. M. Nativitat Martínez de Castro, i la Gna. M. Inés Fuente amb el grup de germanes que participaven en el curs de Formació i cinc germanes de la comunitat de Vic, organitzaren la visita, com de costum, a la casa de Puigseslloses. La Priora general els portava la Relíquia del Pare Coll que tan vivament desitjaven tenir.

El matrimoni va rebre el grup a l'entrada de la casa i un cop fetes les salutacions corresponents, la Priora general feu entrega de la Relíquia als Senyors Coma que amb gran devoció i emoció l'aguantaven i miraven exclamant el Sr. Josep: **“JA HA TORNAT A CASA EL PARE COLL”**.

Seguidament i en processó, ens dirigirem a la Capella cantant les lletanies del Pare Coll i un cop col·locada sobre l'Altar, passarem tots a venerar-la.

Però la família Coma ens tenia reservada una gran sorpresa: l'obsequi a la Congregació en mans de la Gna. Nativitat del **CALZE** i la **PATENA** que el Pare Coll utilitzava en la celebració de l'Eucaristia a St. Jordi o en la Capella privada de la masia.

L'emoció fou gran i les llàgrimes brollaren de molts rostres. Un cop tots haguérem admirat i venerat tan preuat regal, es cantà l'himne al Pare Coll.

Foren uns moments molt emocionants congregacionalment, ja que hi havia germanes dels quatre continents, la Casa Mare i la Priora general acompanyada de la Gna. M. Inés Fuente junt amb les 21 germanes que realitzaven la trobada dels 25 a 35 anys de Professi6.

Totes considerarem un regal l'haver pogut presenciar aquell moment hist6ric. Hi hagueren mostres d'agraïment per amb dues parts, donat que l'intercanvi de regals fou molt valorat i estimat.

Avui aquests valuosos obsequis es troben enriquint encara m6s el Museu del Pare Coll, visitat per un gran nombre de persones vingudes de diferents llocs i continents, devots i agraïts per els molts beneficis rebuts per la seva intercessi6.

Tot aix6 ajuda a enfortir la nostra fe i devoci6 a Sant Francesc Coll i Guitart.

QUE ELL INTERCEDEIXI PER LA SEVA OBRA!!!

Gna. M. del Carme Vilardell

75 anys de vida religiosa de la Germana Montserrat Hernández Planas

El dia 22 de desembre de 2018 la nostra Comunitat, Sant Francesc Coll (Vic-Acollida), es va vestir de festa per a una celebració especial: els 75 anys de vida religiosa de la nostra estimada germana Montserrat Hernández Planas. En un ambient senzill però fratern i acollidor, tant en l'Eucaristia com en el dinar, vam fer memòria del primer sí de la nostra germana que, tot i que llunyà en el temps, ha romàs en el seu cor fent-se realitat en el dia a dia, en l'entrega generosa al Senyor i als germans, en les tasques que ha anat realitzant en les diferents destinacions que se li han assignat.

75 anys de vida religiosa és un moment especial per a parar-nos, alçar el nostre cor al Déu de la vida i agrair-li la gràcia de ser cristiana, la vocació religiosa, la fraternitat, la fidelitat.

Déu, sempre fidel i entranyable, ha mantingut l'aliança que en un llunyà 1943 establí amb la germana Montserrat i ella, deixant-se seduir pel Déu-Amor, també ha anat responant generosament a la crida que un dia va sentir i que la va portar a professar en la nostra Congregació de

Dominiques de l'Anunciata.

Una vida llarga, la de la nostra germana, 96 anys, amb moments clars i foscos, com és propi de la condició humana, però en la que sempre ha predominat la mà de Déu, que l'ha anat conduint amorosament pels camins de la fe i de l'amor. Per aquesta presència de Déu en la seva vida i aquest acompanyament, ella se sent molt feliç i sempre li dóna les gràcies.

L'Eucaristia, celebrada a la nostra capella, la va presidir Mossèn Salvador Mundó, que en el moment de l'homilia va destacar, especialment, tres idees claus:

- ♦ La fugacitat del temps i de la vida: l'ahir ja ha passat, el futur és incert; només tenim el present i l'hem de viure amb intensitat.
- ♦ Hem de mantenir viva en nosaltres la certesa que Déu ens ha estimat, ens estima i ens estimarà sempre de manera incondicional, malgrat les nostres limitacions i infidelitats.
- ♦ Actitud d'agraïment. Agrair al Senyor tot el que ha fet per cadascuna de nosaltres i, en aquest cas especial que celebrem, per la nostra germana Montserrat i els seus 75 anys de vida religiosa.

En la celebració de l'Eucaristia van participar, a més de les germanes de les dues comunitats de la Casa Mare, les germanes M. Rosa Masramon, Montserrat Font, M. Isabel Andrés i Conxita Oferil. Algunes

d'elles van compartir amb nosaltres el dinar fratern.

Totes les germanes també ens vàrem reunir a la sala de comunitat, amb la nostra germana Montserrat, per expressar-li la nostra felicitació i fer-nos algunes fotos en particular i de grup.

En general va ser un dia ple de significat i de profund agraïment al Senyor.

Gna. Virtudes Cruz Puertas

Les dues comunitats de Vic, Residència i col·legi.

Germanes que van acompanyar a la Germana Montserrat a la celebració.

LXXV TROBADA DEL "CAPVESPRE"

DEL 20 AL 22 D'OCTUBRE DE 2018

Del 20 al 22 d'octubre de 2018 es va fer a Gombrèn la LXXV trobada de «Capvespre».

Totes vam fer cap a Vic i allà amb un Minibus, ens vam dirigir cap a Gombrèn. Són uns dies de pregària i convivència i també de formació.

No érem moltes, ja que va coincidir, amb la jornada de la URC. En aquesta trobada "s'estrenaven" dues persones el PADRE Juan José Lastra OP, que va està amb nosaltres tots aquests dies i ho va fer molt bé, adaptant-se a tot el que se li va demanar i la Gna. Angèlica Àlvarez que era la primera vegada que coordinava l'activitat.

Tema que va tractar:

«Des de la història de la nostra vida religiosa a la alegria de viure-la avui»

"En el capvespre de la nostra vida se'ns examinarà de l'amor". El temps que vivim és temps de FER, de fer-se visible, sinó no existeixes..., però això pot arribar a ser exagerat. Hem de ser bones persones, humanes, i després serem més cristianes i més religioses. Quan el que fem és el que som per dintre, és quan som autèntiques, perquè el que tenim en el nostre interior es el que un realment ÉS.

No es tracta doncs de tenir bona imatge, sinó de ser persones que cultiven el seu interior. Ens trobem amb Jesús en el nostre interior..., ens hem d'auto formar..., veure com interioritzem, ens hem de preguntar:

- *Com va la humilitat?, l'obediència?, està obertes al que ens diuen...*
- *Quina capacitat tenim per superar els mals moments?, qualsevol situació...?*
- *Quina capacitat tenim de viure amb alegria?*

Tindríem que donar més importància al SER que al FER, perquè ja podem fer poc. I no es tracta d'aparentar, ens hem de conèixer millor i no enganyar-nos a nosaltres mateixes...

La vida interior no es viure només per nosaltres, sense preocupar-nos de ningú més... L'altre és quelcom de la meva persona. L'altre ens fa persona, sinó no som ningú.

Hem de ser GENEROSES, som en la mida del que donem. També ara podem i tenim que donar, la nostra missió es donar. La vida l'hem de gastar. Ara no podem oferir tants talents, però ens podem donar a nosaltres mateixes.

S'ha de construir comunitat. Tenim que fomentar l'amistat afectiva. No excloure a ningú del nostre amor..., hem de desenvolupar més la nostra afectivitat. La vida de comunitat és signe de que es pot viure en la diversitat. Quan la comunió és autèntica, és quan la podem transmetre als altres.

***La vida de
comunitat és
signe de que es
pot viure en la
diversitat.***

Anunciar l'Evangeli més que denunciar les coses dolentes..., tenim que ser més positives... Pensem en la paràbola del Bon Samarità.

Estimar als altres és la plenitud de la Llei.

L'activitat professional ja no ens pertany..., el voluntariat sí que ens pertany i està al nostre abast. SOLIDÀRIES, és el que som amb els altres.

El diumenge dia 21 van venir la Gna. M. Rosa Masramon i la Gna. Rosa M. Picas i van estar amb nosaltres en la celebració de l'Eucaristia i en el dinar. S'agraeix la seva visita.

Aquest diumenge, coincidint amb el dia del Domund, vam resar un Rosari meditat amb Power Point, i vam pregar per les nostres Germanes missioneres que, com el P. Coll, porten amb goig la Paraula de Déu arreu del món.

Són uns dies de fraternitat, de compartir, de trobar-nos a la casa del nostre Pare Coll, un lloc acollidor, una comunitat que ens fa sentir be i de molt significat per nosaltres. Al cap del dia, eren moltes les coses que havíem fet.

Per mi va ser la primera vegada d'assistir-hi. Si m'ho permeteu, faria una crida a les Germanes perquè s'animin a venir; no cal que tinguem 70, 80 ó 90 anys, si pot anar una vegada ja ets jubilada. Són uns dies boníssims per tenir aquesta formació: moments de pregària relaxada, en contacte amb Déu i la natura, d'estudi, de convivència i... com no, d'esbarjo!!, per riure i passar-ho bé... i ja sabeu la dita: "Quants més serem, més riurem". El riure fa que tinguem més salut, eixampla els pulmons i fa que siguem més felices, nosaltres i tota la comunitat.

Hem d'intentar que per la pròxima trobada s'ompli bé la casa.

Gna. Paquita Borrull

►► Recordem que la propera trobada serà els dies:

Maig 2019						
diumenge	dilluns	dimarts	dimecres	dijous	divendres	dissabte
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

UNA JORNADA DE RECÉS

Avui tots hem portat la nostra motxilla ben plena. Era pesada i feixuga. La manca de temps es repetia en cadascuna de nosaltres. La falta de generositat i humilitat social eren també comuns... Avui, hem fet un STOP. Un STOP en majúscules, que ens ha permès descarregar aquesta motxilla i sobretot parar. Desconnectar del dia a dia per mirar a l'interior de cadascuna de les persones que avui ens han acompanyat. Hem compartit experiències, hem emprat els valors cristians com a bandera d'un grup creat sense pràcticament conèixer-nos.

Una jornada amb moments molt emotius, que ens ha permès retrobar les nostres arrels, ser empremtes de Jesús, fent camí amb els altres, compartint amb els altres, com deixebles d'Emaús del segle XXI.

S'han fet reflexions en veu alta sobre la vida: Com un camí d'oportunitats, d'aprenentatge, en la que les inseguretats disfressades en obligacions socials i personals ens regala moments que s'han d'apreciar, valorar i agrair.

Després de la jornada, tots ens hem buidat. Hem trobat un espai on compartir, on hem après amb i dels altres. Ens hem sentit acompanyats i escoltats en aquest procés. Hem passejat l'un al costat de l'altre, caminant fermament, no de puntetes, trepitjant la vida i deixant la nostra petjada com un bocinet nostre en els altres.

Ja arriba el vespre, el sol es pon, i la jornada arriba a la seva fi. Tots marxem, de nou amb la motxilla més plena que mai! Ara, ja no porta els llibres feixucs de la manca de temps, de l'estrès... Ara, és una motxilla nova, ideal pels alumnes de la vida. Els nostres llibres són els somnis, les il·lusions, els aprenentatges, les experiències compartides. L'estoig, ric en colors per pintar el camí de la bondat, la paraula de Jesús, la humilitat. En

definitiva, una motxilla que en moments complicats, ens permet respirar, valorar el que ens regala la vida i contemplar la bellesa de la simplicitat.

Un grup de participants

69ª TROBADA D'ANTIGUES ALUMNES

Com cada any, a les acaballes de l'Any Litúrgic, té lloc la trobada d'Antigues Alumnes de l'Associació del Col·legi "Mare de Déu del Roser", de Barcelona-Elisabets.

És en la solemnitat de la festa de Crist Rei, que anualment es retroben per celebrar juntes una Eucaristia d'Acció de Gràcies i compartir el berenar, tot refrescant i alimentant la seva amistat i bon humor.

En aquest any 2018, tampoc podia faltar la convocatòria, i la Comunitat les acollíem amb l'alegria de sempre a casa nostra. És una satisfacció veure que malgrat la seva edat avançada, les limitacions de moviment i de salut, any rere any, i ja en fa 69, continuen perseverants en aquesta trobada per refermar el seu record i estima vers el col·legi i les Germanes que les van formar. Dóna goig sentir dels seus llavis expressions com: «si sóc una bona persona, és gràcies a les Germanes que em van ensenyar a ser-ho». «Si he conservat i mantingut viva la fe que un dia vaig rebre, ho dec a aquest col·legi, ja que les Germanes em van inculcar uns valors que m'han ajudat en la vida». «Moltes vegades recordant aquells anys de col·legiala, sento com una nostàlgia pel que vaig ser de feliç aquí, en aquest col·legi». La majoria recorden, amb noms i cognoms, les Germanes, les seves professores i les anomenen amb molta veneració i afecte.

A la Missa sempre es fa memòria de les companyes i familiars difunts que durant l'any ens han deixat per anar a la casa del Pare. Els recordem a tots i

preguem per ells. Amb sentiments de gratitud a Crist, Rei de l'Univers, li demanem la seva pau, justícia i salvació per a tothom.

Valorem molt positiva la trobada i tenim l'esperança de la seva continuïtat, gràcies a la constància de les més grans i la companyia d'algunes més joves del Col·legi del C/ del Àngels que s'hi van associar. És bonica la bona convivència que hi ha, i l'ambient senzill i familiar que s'hi troba, malgrat les diferents edats de les unes i les altres.

Acabada la festa, ens acomiadem amb els bons desitjos de tornar-nos a veure l'any vinent, si a Déu plau.

Gna. Pilar Bosoms

TROBADA de FAMÍLIA DOMINICANA - CATALUNYA

El passat dia 10 de novembre de 2018, a la tarda, va tenir lloc la primera trobada d'aquest curs de Família Dominicana-Catalunya a les Dominiques de l'Anunciata de Barcelona C / Elisabets, on ens vàrem reunir una seixantena de persones.

En aquesta ocasió, el tema tractat va ser:

«La Pastoral Juvenil Vocacional de Família Dominicana i l'Any Jove Dominicà». «Amb els joves i des dels joves, acompanyem».

Les ponents van ser: Isabel Gorriz OP i Rosa Alsina OP, membres de l'Equip Permanent de Pastoral Juvenil Vocacional de la Família Dominicana. Ens van presentar la seva experiència i el treball que realitzen des de la PJV:

- » Treballar el tema vocacional a tots els nivells.
- » La importància de tenir cura de la pròpia vocació i des d'aquí donar resposta.
- » L'acompanyant també ha de ser acompanyat.
- » Ha de sentir-se enviat perquè va a acompanyar al jove.

Van destacar com el jove vol ser acollit, escoltat i acompanyat. El jove és com «Terra sagrada», perquè s'obre i és un regal aquest compartir. Acompanyar és generar preguntes per a la vida i des de la vida. És una tasca molt gratificant. Estar amb joves dona vida. Passem del «Veniu i

veureu» al «Veni i veurem» que ens diuen els joves avui. Hem de preguntar-nos quines inquietuds tenen i anar també als seus espais. En ocasió del Sínode dels Bisbes sobre els joves, que començarà al mes d'octubre, la Família Dominicana d'Espanya convoca a totes les comunitats de dominics i dominiques a la celebració d'un Any Jove dominicà, del 7 d'octubre de 2018 fins al 22 de desembre de 2019. Ens van convidar a entrar a la web i accedir a les activitats mensuals que s'aniran penjant amb motiu de l'Any Jove dominicà (<https://jovenes.dominicos.org>).

El temps de pregària va girar entorn del text del relat d'Emmaús: Urgència "d'estar", de fer camí junts. Van dir que aquest text és una icona on s'ha de mirar tot educador i evangelitzador de la Pastoral Vocacional. Com Jesús, també nosaltres volem sortir a l'encontre de l'adolescent, del jove... Sentir la seva il·lusió o el seu desencís. Com Jesús, volem escoltar, discernir, il·luminar la vida de l'adolescent, del jove i l'adult amb la pròpia experiència

de fe i especialment amb l'Escriptura. Desitgem estar al costat d'ells per acollir Jesús i la seva paraula, amb compromisos de compassió i d'hospitalitat amb els altres, sobretot amb els més febles i abandonats. La comunitat cristiana serà lloc de trobada i de celebració de la fe. Vam finalitzar la trobada compartint i saludant-nos al voltant d'un pica-pica.

Secretariat Família Dominicana-Catalunya.

TROBADA FAMÍLIA DOMINICANA A VIETNAM

Observant la tradició, els Frares Dominics, els Germans i les Germanes Dominiques del Vietnam es van reunir el 17 de novembre de 2018 per la reunió anual de la Família Dominicana. En aquest dia especial, tots els membres de la Família Dominicana a Vietnam tenen l'oportunitat de conèixer-se, compartir i viure junts l'amor de la família dominicana, com el Salm 133.1 diu: "Que bo i agradable és quan el poble de Déu viu en unitat! "

La tradició és per a la família dominicana vietnamita, però no va ser estrictament només per als vietnamites. Dominics estrangers també van ser-hi presents, incloses nosaltres, les dues Germanes Filipines. Era la primera vegada que assistíem a aquesta reunió, per tant, estàvem molt entusiasmades. En arribar, tots els membres de la família dominicana estaven molt contents per poder-nos donar la benvinguda. De debò, som una família en la Família Dominicana!

Aquest any, la "Trobada de Famílies Dominicanes Vietnamites" es va dur a terme a la Congregació Dominicana del Sagrat Cor, de la diòcesi de Xuan Loc, Dong Nai, admesa la sol·licitud de la Congregació, que celebra el seu 60 aniversari. Les Germanes ho van proporcionar tot com una forma d'agraciar a Déu i a la Família Dominicana, especialment als Pares Dominics a Vietnam, particularment als Pares de més edat, que van treballar àrduament per acompanyar-les i donar-los suport al llarg de la història de la formació i les etapes de desenvolupament de la Congregació fins al dia d'avui.

A partir de les 7:00, els pares, germanes i germans dominics van començar a arribar a la casa. Les alegries interiors es revelaven en cada rostre amb un somriure, per mitjà de paraules, de gestos amistosos...

L'atmosfera es va anar escalfant i animant gradualment a mesura que la quantitat de membres de la família creixia des del pati fins a l'interior del saló. Per tenir informació actualitzada sobre cada Congregació, els organitzadors van sol·licitar tenir una lona per presentar la congregació, les seves activitats i la seva missió. Per tant, la façana del saló era plena de lones de diversos colors que tots gaudien en veure molts camps brillants de la família dominicana amb característiques distintives de la Província, de cada congregació i de la fraternitat al Vietnam.

Part del programa va ser la presentació del Pare Josep Ngo Si Dinh, ex Provincial de la Província del Vietnam i l'actual secretari general del Capítol General 2019 de l'Ordre. Va compartir diverses informacions sobre el Capítol General entrant que es durà a terme, per primera vegada, aquí a Vietnam, amb el nom de "Assemblea General de Bé Hoa". El motiu del nom "Assemblea General de Bé Hoa" es deu al fet que és la parròquia de Sant Martin de Porres (parròquia dominicana), Ho Nai, Bé Hoa. A causa del nombre de delegats, el comitè va decidir tenir-lo a la diòcesi del Bisbe de Xuan Loc.

Després d'una breu presentació dels Capítols Generals i els superiors elegits al llarg de la història, el P. Josep va ajudar als dominics vietnamites a veure com de valuosa i honorable és aquesta oportunitat que se li brinda a l'Església del Vietnam per donar la benvinguda a l'Ordre de Predicadors per aquest esdeveniment històric. També va mostrar els diferents aspectes de les responsabilitats i va convidar a tots els membres de la Família Dominicana a Vietnam a col·laborar de la manera que puguin. Va esmentar que la selecció de tenir al Vietnam el Capítol General 2019 es basa en els valors fonamentals que tenen els vietnamites dominicans: l'hospitalitat, els esforços de col·laboració, la creativitat i també, la vitalitat abundant dels joves dominics. Per tant, el comitè ha triat el tema "Simple i significatiu: dignificat i dedicat" per guiar l'organització i el servei per aquesta Assemblea General especial.

Després de la secció de preguntes i respostes, els subcomitès del Comitè Organitzador local van repetir la invitació a col·laborar i van demanar a cada membre que pregui intensament pel Capítol General.

La segona part del programa va ser la celebració del 60è aniversari de la Congregació Dominicana del Sagrat Cor (també conegudes com a Germanes Dominiques de Santa

Caterina de Siena). Les línies històriques de les germanes dominiques estan escrites des del cor fins als llavis per lloar, beneir i donar gràcies a Déu, així com als pares, germanes i amics dominics que es van convertir degut als 60 anys plens de gràcia.

L'activitat final del programa va ser l'adoració del Santíssim Sagrament, ja que tots els membres ens vam unir per contemplar l'amor abnegat de Jesús al recordar-nos que, en ser beneïts, també hem de ser una benedicció per als nostres germans i germanes dins i fora de la Família Dominicana.

A continuació hi hagué un sumptuós dinar gràcies a la generositat de les Germanes Dominiques del Sagrat Cor. Va ser només una reunió matutina, però sentírem tristesa quan ens acomiadàrem de tots. Sens dubte que va ser una trobada molt significativa. Com primerenques, estem molt agraïdes per l'experiència. El nostre agraïment a les nostres Germanes per donar-nos aquesta oportunitat de poder estar amb els nostres Germans i Germanes Dominics.

De tornada a casa vam visitar la parròquia de Sant Martí de Porres i allà hi vàrem resar el rosari. La parròquia és un lloc gran i important per a la peregrinació, ja que els vietnamites catòlics tenen una devoció especial per Sant Martí de Porres. En la seva festa, el lloc està sempre molt ple de gent que arriba de diferents regions del Vietnam.

Vam tenir un viatge tranquil i alegre de retorn a casa. Sentim que la família dominicana, vietnamita i estrangera, està oberta i molt unida. Estem orgulloses de ser membres de la gran Família del nostre Pare Sant Domènec.

Preguem perquè hi hagi més vocacions a la nostra Família Dominicana.

Postulants: Ngoc, Kim and Huong
Comunitat Nuestra Señora del Rosario
Ho Chi Minh, Vietnam

FESTA DE NADAL A PUIG D'OLENA

El dia 20 de desembre de 2018 vam celebrar la festa i sopar de Nadal a Puig d'Olena. Aquesta celebració es fonamenta en l'esperit d'acomiarar l'any vigent entre tots els que formem part de la comunitat del CRAE Mare de Déu del Roser de Puig d'Olena.

Uns mesos abans la Comissió de festes ens reunim per parlar de quina forma organitzarem les diferents activitats prèvies i què ens proposem fer conjuntament amb els nens i nenes, per fer un bonic espectacle.

Aquest any vam voler tornar a fer una funció d'ombres xineses sobre l'obra "Els pastorets". Vam fer diferents assajos i gravacions de l'obra. Com sempre representa un gran esforç d'organització però es veu recompensat per tots els moments simpàtics que es viuen. Tanmateix també vam preparar diferents Nadales per cantar-les prèviament al visionat de la funció. Els nens, nenes i els educadors/es de la comissió ens vam vestir com si fóssim veritables pastorets canta-autors.

Un dels nostres adolescents, Jordi B., ens va demanar si podia portar a terme la presentació de tota la festa. Veritablement la seva posada en escena va ser magnífica, va utilitzar diferents recursos per engrescar al públic i fer més agradable els moments d'espera per la preparació de les diferents representacions. Cal afegir que va fer un discurs introductori que a molts i a moltes de nosaltres ens va emocionar molt, i li agraïm de tot cor les seves paraules ja que enforteixen i ens motivem per seguir fent la nostra feina diària.

Per diferenciar els sopar de Nadal de la resta d'àpats que compartim tots plegats, a part d'un menú especial (Pica – pica, pollastre rostit amb bolets i prunes i per postres diferents torrons i neules), i aquest any una persona del servei ens va oferir i obsequiar uns postres típics de la seva cultura marroquina. Guarnim els menjadors i les taules i ens disposem de manera diferent per gaudir tots plegats encara molt més.

Aquests any vam gaudir de la companyia de dues noies que van estar sota la nostra tutela durant uns quants anys. Va ser una gran alegria que volguessin compartir un altre cop amb nosaltres aquest moment de comiat i benvinguda a aquest nou any 2019.

Aquest dia el vivim amb emoció i alegria a través dels somriures i mostres d'afecte dels nens i nenes que conviuen a Puig d'Olena. Per aquest motiu, des de la comissió de festes i Direcció serà un dels nostres objectius primordials seguir proposant i fer partícips a tota la comunitat de Puig d'Olena a generar noves idees i propostes de celebracions futures.

Direcció i Comissió de Festes

«Hi ha una força que la dona la complicitat de ser d'un mateix lloc, de fer-se gran a la vegada i d'encarar la vida al mateix espai»

CARME RUSCADELLA, xef

SELENA SORO 31/08/2018

La Fotografia és en blanc i negre, però la xef Carme Ruscadella recorda aquells dies a tot color. Tenien 13 anys i una nova professora els havia canviat la vida. Era la *madre* Marina Freixa, que havia vingut a Sant Pol de Mar des de Vic per fer-se càrrec de la direcció de l'escola de les Dominicas de la Anunciata. «Va suposar una alenada d'aire fresc en una escola on tot era gris i on tot era pecat», rememora Ruscadella, nascuda el 1952.

«Vivíem en un moment en què a les dones no se'ls donaven les mateixes oportunitats acadèmiques que als nois», recorda la xef amb més estrelles Michelin del món, «Les meves companyes i jo fèiem ganxet i punt de creu, però la *madre* Marina Freixa ens va alliberar de tot això per fer esport i teatre, i per sortir a l'aire lliure. Li estarem agraïdes tota la vida, perquè es va endur la grisor i ens va posar unes ulleres Technicolor», diu orgullosa.

La fotografia que acompanya el text, feta amb la càmera de la *madre* Marina Freixa, mostra la propietària del restaurant Sant

Pau amb les amigues d'infància i companyes de classe en una excursió fins a una masia perduda al mig de la muntanya a Can Amat, prop de Pineda. «Crec que volia que veiéssim la duresa de viure en una masia allunyada, però per a nosaltres va ser com si anéssim a Paris. Vam dur un pícnic, vam fer jocs... Va ser Fantàstic», rememora.

La xef catalana manté l'amistat amb la majoria de les noies de la foto. «La Fàtima va morir de càncer, i la Susan Beckley només va passar una temporada a l'escola, els seus pares viatjaven molt», detalla la xef com a excepcions. Amb la resta es veuen sovint, sobretot a les festes locals. «La Maria Ramon baixa de tant en tant. Es va casar amb un alemany i va obrir una botiga a Alemanya que també es diu Sant Pau» explica. «La Neus Vives, mig asseguda al davant de la foto, és la meva cunyada; ens vam casar amb dos germans», revela. «Els van conèixer al grup de teatre quan tenien 16 ó 17 anys. A més, la Neus és veïna de Sant Pol de Mar és un poble de butxaca», riu.

Per a Ruscadella l'amistat és sense dubte «una abraçada que dóna forces per tirar endavant». «Hi ha una força que la dóna la complicitat de ser d'un mateix lloc. De sant Pol, de fer-se gran a la vegada i d'encarar la vida al mateix espai». Reivindica la xef.

I també hi ha la força de trobar el camí algú com la *madre* Marina Freixa. «Jo crec que quan ens mirava veia més enllà de les possibilitats que teníem cadascuna», opina. La *madre* Marina Freixa és viva, i per a Ruscadella, la sort més gran va ser «poder asseure-la al sant Pau».

Del diari ARA.cat

Carme Rusalleda, asseguda al tamboret (esquerra) amb la *madre* Marina Freixa i les amigues de l'escola, durant una excursió a Pineda de Mar. / FONS CARME RUSCALLEDA

Sant Oscar Romero a Gombrèn: Trobades que t'impregnen

Segur que en la vida tothom ha tingut trobades amb alguna persona de les quals ha sortit impressionat. La trobada amb la persona que em va edificar serenament i profundament fou amb qui el dia 14 d'octubre passat va ser declarat sant, Mons. Oscar Romero, bisbe dels pobres (el Salvador).

Com va ser aquesta trobada? Jo regentava la parròquia de Gombrèn, on hi ha la casa nadiua de sant Francesc Coll i Guitart, fundador de les Dominiques de l'Anunciata, «les monges del Pare Coll», Mons. Oscar Romero coneixia la congregació de dominiques perquè al Salvador hi ha unes comunitats d'aquesta congregació. El Pare Coll va ser beatificat a Roma el 29 d'abril de 1979. Allà ens aplegàrem un bon nombre de feligresos de Gombrèn i altres devots amb tot el seguici de persones de tot al món adherides a les dominiques. Mons. Romero també hi assistí auxiliat per l'arquebisbe de Tarragona, Josep Pont i Gol, ja que Òscar havia perdut la maleta. Aleshores no ens vam conèixer. Ell es quedà a Roma per a unes diligències no gaire afortunades. Fou el dia 10 de maig que Oscar Romero, de retorn de Roma, passà pel bisbat de Vic. Acompanyat de les monges del Pare Coll, aquestes li facilitaren la visita a la casa on va néixer el beat, la pica baptismal i el temple parroquial de Sant Pere de Gombrèn. Quan les religioses em digueren que hi havia Mons. Romero i que els obrís el temple parroquial, em vaig sentir ben desconcertat, perquè seguia atentament el seu testimoni de fe i compromís amb el poble del Salvador que estava en guerra civil. No esperava aquesta oportunitat. Ens saludem, entrem al temple, preguem junts amb silenci i respecte. El seu rostre i el seu silenci profund m'emocionà. Tinc un màrtir al costat!; ho preveiem. A la sortida del temple, els qui ens acompanyaven ens deixaren

fer el camí cap a la casa del Pare Coll amb la intimitat per al diàleg entre ell i jo. Em sentia molt poca cosa davant la seva presència, la seva mirada cap a l'infinit, els seus sospirs parlant de la seva gent que sofria tant al seu país. Els seus ulls s'abaixaren cap terra quan insinuava les seves gestions a Roma, trist i preocupat. Continuàvem carrer avall i les paraules d'esperança i valentia «fins allà on el Senyor em digui». sorgien de la seva boca més enèrgiques que mai sense cap expressió d'odi o venjança.

**FINS ALLÀ ON EL SENYOR EM
DIGUI**

Em va marcar de veritat, com em recà deixar-lo i no poder acompanyar-lo al santuari de la Mare de Déu de Montgrony.

El dia 24 de març de 1980, després del sermó de la missa que celebrava al seu país, Mons. Romero va rebre un tret al cor i morí assassinat en defensa dels més pobres i desemparats del país i del món sencer.

Aquesta mort em dolgué profundament. La setmana santa de 1980, en totes les celebracions vaig fer memòria del màrtir Òscar Romero. Em costà més referenciar-lo en la Vetlla Pasqual, perquè estava amb el cor adolorit, però també va ser el dia que amb més claredat ressonaren les paraules que havíem compartit. La resurrecció del Senyor fou un clam de victòria compartida amb els qui més necessiten en aquest món. No m'estranya veure'l sant. Potser ell hi renunciaria.

Sant Oscar Romero, moltes gràcies, intercediu per nosaltres.

Joan Sanglas, prev.

Mn. Oscar Romero
Gombrèn 1970

«...Hemos emitido nuestra profesión religiosa entrecruzando nuestras manos. Nuestra vida está prendida en las manos de los otros, incluso en la de aquellos que nos han precedido, a los que hemos conocido y querido. Soltarnos de estos lazos es perdernos en nuestra vocación dominicana». (Carta de Pascua 2018. Fr. Jesús Díaz Sariego, O.P. Prior Provincial)

Recordando al P. Juan Lera Mateos O.P (Manila)

Fr. Raymond Mi OP

El último miércoles, 18 de octubre, después de recibir el mensaje de que el P. Juan Lera había fallecido, mi primera reacción fue que la Provincia había vuelto a perder otro «Tesoro».

En chino tenemos una expresión que dice: «Los ancianos son el Tesoro de la familia». Antes, no entendía realmente lo que esto significaba, lo supe cuando fui asignado como prior a la comunidad de San Juan en el año 2011. Los hermanos mayores, poseen ya la sabiduría que nosotros vamos adquiriendo a través de los años y de las experiencias que la vida de cada día nos va presentando. Estas experiencias son mucho más preciosas y prácticas que las que podemos aprender a través de los libros, seminarios o conferencias. Esta sabiduría que ha sido vivida y puesta en práctica, continúa dando vida a la Comunidad.

**Los hermanos mayores,
poseen ya la sabiduría que
nosotros vamos adquiriendo
a través de los años y de las
experiencias que la vida de
cada día nos va presentando**

Para nosotros, personas consagradas, cuando apreciamos los valores que nos aportan nuestros hermanos mayores, es un factor que unifica, es el guardián de la vida que hemos abrazado a través de nuestra Profesión Religiosa. Incluso en la medida en que se va

creciendo en años y a veces con la incapacidad de hacer lo que antes hacían, su sola presencia es un vivo testimonio para los jóvenes. Posiblemente esto es lo que, en nuestro último Capítulo Provincial, nuestros Hermanos de Myanmar presentaron una petición, pidiendo a la Provincia que por lo menos hubiera un Hermano mayor en cada comunidad de Myanmar.

Durante los seis años que estuve como Prior de esta Comunidad, el Padre **Juan Lera** ha sido mi buen compañero y amigo; sentí fuertemente su apoyo, el de mi hermano mayor. (Espero que yo también fuera para él lo mismo que él fue para mí) Él nunca se quejó de los ruidos que yo hacía moviendo las sillas en mi habitación.

Al Padre Juan Lera le gustaba pasear a la caída de la tarde y cuando volvía se duchaba con agua caliente. Yo acostumbro a jugar al baloncesto o simplemente correr por el campo. Nuestras dos habitaciones comparten el mismo calentador; al principio comprobé que no había suficiente agua caliente para ducharme. Muy pronto el

problema se solucionó y me di cuenta de que el Padre Juan Lera había cambiado su horario de ducharse. Esto fue para mí el testimonio silencioso de mi hermano mayor. Me enseñó con la vida lo que significa amar y sacrificarse por los demás.

A menudo, esta comunidad de San Juan, recibe a jóvenes aspirantes a la Vida Religiosa o para aprender inglés. No solo una vez, sino varias veces, estos hermanos jóvenes han llegado con el equipaje destruido durante el viaje. Cuando tenían que marchar, después de terminar sus clases, pedían un equipaje nuevo. Cuando el Padre Juan Lera se daba cuenta, simplemente iba a su habitación y les traía un equipaje nuevo, que daba a los hermanos sin darle importancia.

No hace mucho tiempo, pregunté a uno de los hermanos recién profeso en Hong Kong si necesitaba una maleta, porque iba destinado a otro lugar. El Hermano me contestó: «No Padre, tengo una muy buena que el Padre Lera me dio». No se las experiencias e ideas acerca de la Vida Religiosa que este Hermano aprendió y las muchas lecciones que recibió de los Hermanos. De algo estoy seguro y es que recordara este precioso gesto de un hermano mayor que silenciosamente le ayudó con pequeñas y simples acciones.

Muchos de vosotros pensaréis como yo que el Padre Juan Lera fue un hombre de pocas palabras, pero fue una persona con la sabiduría en acción. No recuerdo las veces en que después de una función, se acercaba a mí para decirme: «lo has hecho muy bien, muy bien». Estas palabras de aliento son el acicate para infundirnos fortaleza y ánimo siempre necesario para emprender nuevos proyectos.

El Padre Juan Lera fue un gran apoyo en la formación de las nuevas vocaciones. Algo que él me enseñó fue que tenía que entender a los jóvenes, especialmente cuando cometen errores, porque esa actitud es capaz de abrir las puertas para que se dé el cambio y la transformación. La riña, puede que de momento corrija el fallo, pero solo por poco tiempo.

Hay muchas ocasiones en que el Padre Juan Lera vivió, y mostró con su vida, el amor, sabiduría, apoyo y comprensión. Realmente creo que Nuestro Señor ya le tiene preparado un lugar en la casa del Padre. Descanse en paz. Verdaderamente valoro su presencia en mi vida, no importa ser joven o mayor, lo importante es que nos amamos, apoyamos, no porque somos perfectos o productivos, sino porque nos queremos, somos capaces de responder a la llamada como seguidores de Cristo, siendo testimonio de fe y esperanza aquí y en la Vida Eterna que esperamos.

Padre Juan Lera, siempre te recordaré con amor, por tu gran apoyo, por tu sabiduría y por tu amor siempre en acción.

Nota: Este padre dominico es primo de las Hnas. María y Angélica Álvarez.

**Conservar alguna cosa que m'ajudés a recordar-te
seria admetre que et puc oblidar.**

William Shakespeare

ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE GNA. MERCÈ (MONTSERRAT) SEGARRA MALLA

La germana Mercè Segarra Malla, més coneguda per moltes de nosaltres com a Gna. Montserrat, o Gna. Segarra, va néixer el dia 3 d'agost de 1925 a Ivars d'Urgell, província de Lleida. Els seus pares, Blas i Assumpció, van tenir cinc fills: Maria, Mercè, Josep M. Valerià i Jesús, que van ser educats amb cura, inculcant en ells valors cristians que van fructificar amb el lliurament al Senyor de dos dels seus membres: Jesús (Irineu de religió) que va professar con a benedictí al monestir de Montserrat i va ser durant molts anys el director de l'Escolania, i Mercè que també va triar la vida religiosa, professant con a Dominica de l'Anunciata.

Sent els fills encara petits, la família es va traslladar a viure a Barcelona, concretament al carrer Tallers, proper a la nostra antiga escola del carrer Elisabets, on la nostra germana va assistir com alumna durant uns anys. En contacte amb les Germanes va despertar en ella la vocació religiosa i finalitzats els estudis de magisteri, sol·licità el seu ingrés a la Congregació. El 27 de setembre de 1944 s'incorporava al Postulantat que les Dominiques tenien per aquell temps a Vic, on va fer també el Noviciat. La seva primera professió religiosa va ser el 7 de març de 1946 i els vots perpetus el 8 de març de 1952, ambdues també a la nostra Casa Mare.

Un cop professà fou destinada a la comunitat de Girona-Nord, on roman uns anys, passant posteriorment a exercir el càrrec de Mestra de Novícies, al noviciat de Vic, en una època en què els grups eren molt nombrosos. Amb moltes de les joves que per aquell temps estaven integrades al noviciat, actualment a la Congregació o aquelles que van fer una altra opció de vida, va establir llaços d'amistat que en molts casos han perdurat fins el dia d'avui. Si li preguntaves per quin detall especialment desitjava ella ser recordada, deia que per la relació d'amistat.

El 1963 quan s'inaugurà el nou col·legi a Girona, al barri de Sant Narcís i va formar-se una noca comunitat, fou nomenada priora, responsabilitat que exercí fins a 1970.

El 1970 va ser elegida Vicaria general, càrrec que exercí en dos sexennis consecutius, de

1970 a 1982; durant aquest període de temps va residir a Madrid. Finalitzat el seu càrrec en el Consell general és destinada a Vic, sent nomenada priora de la comunitat col·legi.

El setembre de 1986 fou assignada a la comunitat de Barcelona-Amílcar. La seva activitat en el col·legi la realitzà durant cinc anys com a professora de religió en el curs de 7è d'EGB. Preparava les classes amb tot interès; captant l'atenció dels alumnes amb una pedagogia activa que conjugava la realitat de la vida amb la profunditat religiosa dels temes.

Portà la secretaria de BUP i posteriorment la de Batxillerat amb tota dedicació i afany. En la realització de la seva tasca cridava l'atenció; l'ordre, la puntualitat, l'exactitud, la constància i l'atenció amable que mostrava a tots els alumnes, professors i persones que acudien a sol·licitar-li qualsevol document.

Participà molt activament en la Pastoral del centre organitzant les convivències de l'alumnat més gran, preparant materials, donant suggeriments i animant a la comunitat educativa.

A la comunitat religiosa exercí durant dos triennis el càrrec de sots priora i era una més en compartir els treballs comunitaris.

De caràcter fort, sabia dominar-se amb educació i amabilitat i demanava perdó sempre que reconeixia haver fallat.

En la seva vida personal destacà per la fidelitat a la consagració religiosa, amor a la Congregació, interès per la cultura, intensa vida de pregària, gust per estar al dia principalment en temes d'Església, inquieta per la preparació cristiana dels alumnes i per la formació del professorat, col·laboradora dels tallers missioners, molt acollidora i de gran relació amb moltes persones.

També sentia un afecte especial per la seva família per la qual era corresposta. Morts els seus pares i germans, els seus nebots i altre familiars han continuat la relació afectuosa amb ella visitant-la amb freqüència. Conreava també la seva relació a través de les moltes cartes que s'intercanviaven. No tenia mandra d'escriure.

Amb el pas dels anys les caigudes freqüents provocades per l'osteoporosi, obligà a intervencions quirúrgiques en diverses ocasions. La última vegada, amb el trencament de fèmur i després d'una rehabilitació de 3 mesos, en quedar les seves forces afeblides i necessitant ajuda constant, ella mateixa va sol·licitar ser traslladada a la comunitat de Vic-Residència on arribà el 28 de febrer de 2018.

En aquesta nova comunitat és rebuda amb afecte i interès per donar resposta a les seves necessitats, però a vegades teníem la sensació que la seva estada entre nosaltres no era fàcil per a la germana Montserrat; va suposar per a ella anar assumint limitacions i formes

diferents d'organització, sobretot aquelles que pretenen evitar caigudes especialment del llit; no va aconseguir acostumar-se a les baranes, sentia que limitaven molt la seva llibertat d'actuació.

En els últims mesos el seu estat de salut empitjorà presentant més dificultat al desplaçar-se, havent de passar del caminador a la cadira de rodes; però així i tot ella seguia molt activa i procurava participar en els actes comunitaris, especialment en els litúrgics i en les reunions. Malgrat les seves limitacions auditives, tenint dificultat fins i tot amb audiòfons, ella procurava seguir el res i aportava la seva opinió en les reunions, quan ho veia convenient.

Una setmana abans de la seva mort, de forma gairebé inesperada va decaure en el seu estat físic amb febre i dificultats respiratòries. Fou ingressada d'urgències a L'Hospital de Vic on li diagnosticaren una pneumònia que no ha pogut superar, encara que se li han aplicat tots els recursos que la medicina té avui dia al seu abast. A poc a poc se li sumaren altres afeccions i, després d'uns dies lluitant per la vida, lliurà la seva ànima al Senyor, el seu Creador, que confiïm l'haurà acollit amb amor i misericòrdia i li farà gaudir per sempre de la seva presència.

Va morir a l'Hospital General de Vic a la matinada del dia 10 de gener de 2019. Tenia 93 anys d'edat i 72 de vida religiosa. Que Déu Pare premiï tots els esforços realitzats per la nostra germana per viure en profunditat la seva vida religiosa i el lliurament realitzat als germans al llarg de la seva vida.

Germana Mercè, descansa en la Pau del Senyor i intercedeix per totes les persones que ho necessitin i de forma especial per les que et portem el cor.

* * * * *

GNA. VICTORINA (TERESA) BORREGON GIL

La Gna. Teresa, com li dèiem familiarment, va néixer el 8 de novembre de 1926 a la població castellana d'Arévalo, província d'Àvila, encara que sent ella molt jove la família es va traslladà a Valladolid, on va ser destinat el seu pare que pertanyia el cos de la Guàrdia civil.

Del matrimoni format per Leopoldo i Fermina van néixer cinc fills: Julia, Visitación, Juan, Pedro Regino y Victorina, que van ser educats en un ambient profundament cristià i d'arrel dominicana.

Els dos últims fills optaren per la vida religiosa: Pedro Regino va professar en l'Orde de Sant

Domènec i Victorina en les Dominiques de l'Anunciata, que va conèixer a Valladolid i en la relació amb el seu germà.

Des de molt jove va sentir la crida a la vida religiosa, però durant uns anys va haver d'ajornar el seu ingrés a la Congregació per ajudar a la seva germana que havia quedat vídua amb set fills, tots ells petits. Després de solucionar-se aquest problema familiar, el dia 1 de març de 1960 Victorina ingressà al postulantat de Valladolid, on va realitzar també el noviciat i va fer la primera professió el dia 7 de setembre de 1961. Professà perpètuament a Vic, Casa Mare, el 7 de setembre de 1967.

Després d'un any en l'estudiantat de Vic, la germana és assignada a la comunitat de Montcada Reixac, impartint classes durant tots aquests anys, generalment en el curs de 5è de Primària. El setembre de 1972 fou destinada a Pineda de Mar, on romandrà gairebé tota la seva vida, fins el dia 8 de gener de 2019, que per raons de greu malaltia es traslladada a la comunitat de Vic- Residència on mor als dos dies d'estar entre nosaltres.

A la població de Pineda de Mar la germana, que anomenaven Teresa, per ser el seu nom de religió, es dedicà en cos i ànima a l'educació de l'alumnat, també en el curs de 5è de Primària. Gaudia amb els nens i era molt estimada per ells, formant a diverses generacions en valors humans i cristians i que guarden de la germana un record afectuós i agraït que li manifestaven sempre que es trobaven amb ella, o quan s'interessaven preguntant a les germanes per el seu estat de salut. Per al professorat del centre també va ser un referent d'amistat, de tenacitat i d'entrega generosa. Destacava també per dedicació al seu treball, malgrat les dificultats que li presentaven últimament l'edat i la salut.

Va portar durant molts anys l'economia del col·legi «Mare de Déu del Roser», procurant que no faltés el que era necessari per al bon funcionament. També va exercir el càrrec d'ecònoma de la comunitat i en diversos períodes va estar nomenada sots priora. La seva actitud de servei, d'entrega generosa a l'escola i la comunitat eren manifestos.

Encara que d'aparença seria, en el tracte amb la gent era molt senzilla i propera. De temperament fort, sabia controlar el seus impulsos i procurava la pau defugint les discussions i aquelles actituds que poguessin entorpir la convivència. Intentava mirar la part positiva de les coses i obrar en coherència. Valorava la vida comunitària que era un do de Déu.

Sempre que podia col·labora a la parròquia, especialment donant la comunió. S'interessava també per l'evolució dels malalts, la major part d'ells coneguts, pels molts anys que portava la germana a la població.

La relació amb els seus germans i nebots sempre va ser positiva i els estimava entranyablement; ells també li han correspost manifestant el seu afecte i agraït sempre el

que va fer per ells quan eren petits. Morts els seus germans alguna neboda l'acollia a casa per les vacances i venien a veure-la a Pineda sempre que podien.

La nostra germana Teresa va heretar de la seva mare, entre d'altres coses, la devoció a Maria i el rés del Sant Rosari, i compartia amb el seu germà dominic l'amor a l'Orde i a Sant Domènec. Era també molt devota del Pare Coll, a qui invocava sovint.

Tenia un do especial per a la poesia, elaborant poemes diversos amb molta facilitat i destresa. Pel seu origen de naixement tenia un afecte especial per Sta. Teresa de Jesús, a qui considerava una gran persona, una gran santa i un model per imitar.

Amb el pas dels anys la nostra germana Teresa va anar perdent salut i últimament requeria atencions especials que durant un temps les germanes de la comunitat de Pineda li van proporcionar amb gran sacrifici, ja que també elles estan limitades en les seves forces físiques. En diàleg amb la Priora provincial es va veure convenient traslladar-la a la comunitat de Vic-Residència més adaptada a les seves necessitats. El dia 8 de gener de 2019 va arribar a la Casa Mare; però la situació era molt extrema i al cap de dos dies, el 10 de gener lliurava la seva ànima al Senyor de forma senzilla i serena. Tenia 92 anys d'edat i 57 de vida religiosa.

Que el Senyor ric en misericòrdia l'hagi l'acollit en el seu Regne d'Amor i de Pau i li faci gaudir de la seva presència per tota l'eternitat.

German Teresa, descansa en pau i des del cel intercedeix per totes les persones que has estimat i et portem el cor.

* * * * *

GNA. ANTONIA LUNA LÓPEZ

La Gna. Antonia Luna López va néixer el 15 de gener de 1924 a Montoro, província de Còrdova, en una família nombrosa, de tradició i costums cristianes.

Del matrimoni format per Antonio i Ana van néixer vuit fills: Antonia, Alfonso, Juan, Maria, Anita, Antonio, Pedro i Àngela, sent l'Antonia la més gran. Van ser educats cristianament i dues de les noies, l'Antonia i la Maria, van optar per la vida religiosa a la nostra

Congregació.

Com eren molts germans i ella la més gran, des de molt jove ajudava a la seva mare a tenir cura dels seus germans més petits i en les tasques de la llar. Ja grandeta, diversos germans

se n'anaren a treballar a Còrdova, i amb ells l'Antonia, que va entrar com a planxadora a la Universitat Laboral d'aquesta ciutat. On va conèixer a les dominiques de l'Anunciata. En contacte amb les nostres germanes, l'Antonia va sentir la crida a la vida religiosa i va respondre amb generositat a la invitació del Senyor. El dia 6 de setembre de 1958 ingressava al postulantat que per aquell temps tenia la nostra Congregació a Vic, on va fer també el Noviciat. Emet els seus primers vots religiosos el 7 de març de 1960 i els perpetus el 7 de març de 1965, les dues professions les va fer a Vic, Casa Mare.

El 8 d'agost de 1961 la nostra germana va anar al seu primer destí al Vicariat Reginald d'Orleans, concretament a la comunitat de Friburg-Albertinum, on roman fins el 2 d'agost de 1971. D'aqueta comunitat passà a Lezignan on s'estarà per un espai de temps de 4 anys. L'1 de setembre de 1975 tornà a Friburg-Alberg i residirà allà fins el 15 d'agost de 1981, en què tornà a Espanya amb una missió molt diferent: cuidar la seva mare a la comunitat Residència de Valladolid. L'ajuda a la Residència i l'atenció a la seva mare malalta dura poc més de tres anys. Morta la seva estimada mare, el 10 de desembre de 1984, a la germana la destinaren, per uns quatre anys, a la comunitat de Requena (València) i d'aquí passà a la Residència Universitària de València. Durant la seva estada en aquesta última comunitat la germana Antoñita, com li dèiem afectuosament, va patir una trombosi que li afectà fortament la salut.

El 18 de maig de 2001 se l'envià a la comunitat de Vic-Residència, per donar resposta a les necessitats que requeria la seva situació personal i perquè estigués més a prop de la seva germana Maria, que en aquell moment residia a la Casa Mare.

L'estat general de salut de la nostra germana Antònia estava bastant afectat, però en els primers anys d'estància a Vic, la tenacitat de la seva germana Maria va ajudar-la a recuperar part de la mobilitat. Amb el pas del temps diverses caigudes la van anar limitant fins gairebé no poder caminar. Finalment va quedar postrada en una cadira de rodes y anys després enllitada, ja que si l'asseien a la cadira no li arribava suficient reg sanguini al cervell, el que originava esvaïments. Darrerament parlava poc i semblava tenir poca consciència de les coses, però de vegades et sorprenia amb alguna expressió que et donava a entendre que et reconeixia o almenys que connectava amb les persones que la visitaven.

Manifestava un gran afecte per la seva família i especialment per la seva germana Maria que era la que més veia en els últims anys; però també recordava i estimava als familiars que residien lluny, ja que quan venien a visitar-la se li il·luminaven els ulls, tot i que últimament no podia expressar amb paraules tota la seva alegria.

La nostra germana era de caràcter dolç i somrient. El seu afecte per les germanes era manifest i ajudava a crea un ambient comunitari distès i pacificador. La podríem definir com una santa forjada en les coses petites.

En totes les comunitats on va estar destinada o missió amb la qual col·laboren les germanes, es va dedicar a les tasques de la casa, especialment a planxar, servei que feia amb cura i dedicació. Sempre destacà per ser molt treballadora, neta i ordenada.

Era molt piadosa i devota de la Mare de Déu, a la qual obsequiava cada dia, mentre va poder, amb el rés de dues parts del Sant Rosari. Li agradava pregar i invocar també a molts sants, de manera especial al nostre estimat Pare Coll.

El dia 15 de gener de 2019, la nostra germana Antònia va complir 95 anys i encara va tenir alguna resposta afectuosa quan se la va felicitar; alguns petons, mirades... porques paraules. L'endemà al matí estava com decaiguda i al vespre la va visitar el metge que la va trobar una mica agafada de pit. A la nit va aparèixer la febre, el que posava de manifest una infecció de les vies respiratòries. Se li va posar tractament mèdic per tal de frenar la infecció i baixar la febre; però els molts anys de la nostra germana Antònia i un estat general molt gastat no van ajudar a donar una resposta positiva. El dia **18 d'aquest mateix mes**, a les tres de la tarda, lliurava la seva ànima al Senyor i ens deixava per anar a la casa del Pare. Tenia 95 anys d'edat, i 58 de vida religiosa.

Totes les persones que l'hem tractat sentim la seva absència i enyorem la seva presència física; però ens alegrem, entre d'altres coses, dels anys que gaudirem d'ella, de la seva amistat, la seva pietat i la seva devoció a Maria i al Pare Coll. Que el Senyor ric en misericòrdia l'aculli en el seu Regne i li faci gaudir per sempre del seu Amor.

Descansa en pau, germana Antònia i des d'aquesta nova Vida que confiem gaudeixes, intercedeix davant el Senyor per la teva família i també per totes nosaltres.

* * * * *

GNA, EMILIA PIZARRO MARTÍN

Las Gna. Emilia Pizarro Martín, va néixer a Garrovillas, província de Càceres, el 30 d'agost de 1938. Els seus pares, Fernando i Eugenia, van tenir 6 fills, tres noies i tres nois, que van educar en valors cristians. Dos d'ells van optar per la vida religiosa, Emilio per l'Orde de Sant Domènec, molt dedicat a la predicació i a les trobades de joves i matrimonis, i Emilia que va professar a les Dominiques de l'Anunciata.

Sent alguns dels fills encara molt joves, la família es va traslladar a Catalunya, concretament a Cardedeu on ja residia Emilio, que havia professat com dominic. Aquí van continuar la relació amb la família dominicana, que ja havien iniciat en la seva població natal on les Dominiques de l'Anunciata tenien un centre escolar del que havien estat alumnes. És a Cardedeu on s'acabarà de definir la vocació religiosa de la nostra germana, orientada segurament pel seu germà Emilio i en contacte també amb algunes Dominiques de l'Anuncaita que feien gairebé de mares de molts joves que aspiraven a la vida religiosa en el centre de formació que l'Orde de Sant Domènec tenia aleshores en aquesta població de la província de Barcelona.

Emilia va ingressar a la nostra Congregació l'1 de setembre de 1958, a Vic, on fa el postulatat i el noviciat. Finalitzat aquest, el 7 de març de 1960 emet els primers vots religiosos, i professa perpètuament el 7 de març de 1966, tots ells en la nostra Casa Mare.

Per motius d'estudi, el 1961 la nostra germana és enviada a Madrid, comunitat del Carrer Velázquez on estarà un any. El 1962 la destinen a Oviedo, on roman fins a l'agost de 1970 en que torna a la Província Sant Ramon de Penyafort i és assignada a la comunitat de Montcada i Reixac en la qual romandrà 6 anys, durant algun temps exercí el càrrec de sots priora i directora del col·legi, dedicant-se en cos i ànima a la docència. A l'agost de 1978 fou assignada a la comunitat de Girona Sant Narcís. En aquesta comunitat la germana Emilia romandrà 35 anys. Durant aquest llarg període de temps col·labora en la comunitat en diferents períodes exercint els càrrecs de sots priora, secretària, ecònoma o coordinadora de pastoral. En l'execució de tots ells va destacar pel seu esperit col·laborador posant gran interès, dedicació i entrega a la feina, pensant sempre en el bé de les germanes, de la comunitat i en la missió.

En les reunions comunitàries participava i aportava la seva opinió de manera constructiva; respectant les opinions de les altres buscava sempre la millora de les situacions quotidianes. Era una germana una mica reservada, però de tracte fàcil que manifestava el seu afecte als membres de la comunitat de forma senzilla i sincera, i aquestes li corresponien. Mentre va poder, fou una persona activa i treballadora.

Li agradava cantar i tenia bona veu. Era curosa en la preparació de la litúrgia i no li passava per alt cap sant de l'Orde. Tenia molta devoció a la Mare de Déu, a Sant Domènec i al nostre Pare Coll.

Dels 35 anys que va passar la germana Emilia a la comunitat de Girona, la major part els va dedicar a l'educació de l'alumnat de Primària i d'Educació General Bàsica, exercint de coordinadora o de directora durant algun temps. Foren anys que van posar en joc el valor de la persona, el seu dinamisme pedagògic i l'interès per estar al dia i assumir els canvis que

els diferents plans eductius produïen a l'escola. La nostra germana davant cada nova situació demostrà domini personal, desig de posar-se al dia, actuant de forma responsable i sempre complidora del seu deure es deixava aconsellar i ajudar quan ho necessitava. Com a bona professional sempre tenia alguna cosa a fer a favor dels nens i nenes que educava. Durant tots aquests anys de docència va comptar amb l'afecte i el respecte de l'alumnat i del professorat del centre.

De naturalesa fràgil, però valenta d'esperit, va assumir amb pau i serenitat les situacions més tristes que la vida li portà, especialment per a ella van ser molt doloroses la mort d'alguns dels seus germans.

Va mantenir sempre una excel·lent relació amb la seva família i mentre va poder s'interessà per ells, estant molt pendent especialment quan hi havia algun malalt. Gaudia de manera especial quan anava a passar amb ells les vacances i junts es traslladaven al poble de Garrovillas a recordar la seva infantesa. Per la seva part els seus germans i nebots també li manifestaven el seu afecte acollint-la a casa seva, i quan ella, limitada ja per la malaltia, no podia anar a visitar-los ells es feien presents, fins i tot encara que semblés que no els reconeixia. En els últims anys d'estada de la nostra germana Emilia a la comunitat de Girona la malaltia de l'Alzheimer manifestà els seus primers símptomes: Desorientació constant, inseguretat precoç, pèrdua de memòria i dificultat en el desplaçament. Aquests símptomes es foren aguditzant fins arribar a una pèrdua d'autonomia personal gairebé total. Les germanes la van atendre amb afecte i dedicació durant un llarg període de temps, però finalment es va veure més convenient traslladar-la a la comunitat de Vic-Residència, més adaptada a les seves necessitats. Arribà a aquesta comunitat el 22 de juny de 2013, on va ser acollida amb afecte i procurant descobrir les seves necessitats perquè ella difícilment podia expressar-les. Durant els primers anys encara se l'aixecava cada dia una estona, però conforme avançava la malaltia va quedar finalment enllitada. Sempre fou una persona fàcil de cuidar; per la seva senzillesa i docilitat es guanyava l'afecte de germanes i cuidadores.

Amb el pas dels anys el deteriorament físic es fou aguditzant fent-la cada vegada més fràgil i dependent; era com una espelma que a poc a poc s'anava apagant. En acabar la tarda del 7 de febrer de 2019, amb la serenitat i el recolliment en què ha viscut especialment en els últims anys, ens deixava per trobar-se definitivament amb Déu i el seu Creador, tenia 80 anys d'edat i 58 de vida religiosa.

Germana Emilia, el desitgem que lliure ja de les limitacions que al llarg de tants anys t'ha imposat la malaltia, gaudeixis per sempre en el Regne de cel de la llibertat dels fills de Déu. Reposa en pau i prega per tots nosaltres.

* * * * *

FAMILIARS DIFUNTS DE LES GNES. DE LA PROVINCIA

- ▶ Àvia de la Germana Đỗ Thị Diễm Ly (Inès), de la comunitat de Sant Carlos City – Filipines.
- ▶ Germana de la Gna. Enriqueta Orrit Sant, de la comunitat de Vic-Col·legi.
- ▶ Germana de la Gna. Antonia Missé Soler, de la comunitat de Puig-d'Olena.
- ▶ Nebot de la Gna. Mercè Artigas Llagostera, de la comunitat de Navarcles.
- ▶ Cunyat de la Gna. M. Teresa Matilla Diez, de la comunitat de Pineda de Mar.
- ▶ Germà de la Gna. M. Teresa Xaus Bartrolí, de la comunitat de Vic-Residència.
- ▶ Cunyat de la Gna. Núria Serrabou Capellades, de la comunitat de Barcelona Elisabets.
- ▶ Cunyada de Gna. Francisca González García, de la comunitat de Cerdanyola.
- ▶ Cunyat i germà de la Gna. Soledad Tello Arroyo, de la comunitat de Navarcles.
- ▶ Germà de la Gna. M. Purificación González López, de la comunitat de Navarcles.
- ▶ Germana de la Gna. Josefina Pina Herrando, de la comunitat de Manresa.
- ▶ Germà de la Gna. Remei Ventura Vendrell, de la comunitat de Gombren.
- ▶ Avi de la Gna. Joanne Ocal Untalan, de la comunitat de San Carlos City Filipines.
- ▶ Cunyada i Germà de la Gna. Mercè Soler Soler, de la comunitat de Vic Col·legi.
- ▶ Germana de la Gna. Josefa Carrasco Medina, de la Comunitat de Barcelona Elisabets.
- ▶ Germà de la Gna. Juana M. Gaminde Montoya, de la comunitat de Manresa.
- ▶ Germana de la Gna. Carmen Sánchez Fdez, de la comunitat de Gombren.
- ▶ Cunyat de la Gna. Amparo Lorenzo Blesa, de la comunitat de Barcelona Sta. Úrsula

**Encomanem-los a Déu, que el Senyor Ressuscitat els l'aculli al
seu Regne de vida eterna!**

INFORMACIONS

NOMENAMENTS

GERMANES	COMUNITAT- ESCOLA	CÀRREC
M. Natividad Martínez de Castro	Sant Carlos City	Priora i responsable de la postulant
Rosa Reverter Talleda	Girona	Priora
M. Dolors Roca Coromina	Súria	Priora
Joanne Ocal Untalan	Sant Carlos City	Directora

DESTINS - Donem la Benvinguda a la Província a les Germanes:

Adela Pérez Pastor de la comunitat Casa de Oració «El Roble», aquest mes de març s'ha incorporat a la comunitat de Vic- Residència.

Luciana Farfalla Calvo, de la Província Sta. Rosa de Lima a partir del mes de febrer queda destinada a la comunitat de Vic-col·legi.

CALENDARI VISITA CANÒNICA CURS 2018-2019

COMUNITAT	DIES
NOVEMBRE- 2018	
St. Vicenç de Castellet	04-07
Lleida	17-22
Guissona	22-26
Súria	26-29
Manresa	02-06
Navarcles	16-21
GENER - 2019	
Ho Chi Minh	08-14
San Carlos City	15-21
Calamba City	22-28
Quezon City	29-05
FEBRER - 2019	
Gombrèn	14-19

COMUNITAT	DIES
MARÇ - 2019	
Vic-col·legi	03-07
Vic-Residència	07-12
Puig d'Olena	17-20
Girona-P. Coll	25-29
ABRIL- 2019	
Pineda de Mar	31 març-03
Canet de Mar	07-11
Sant Feliu de Codines	23-26
Montcada i Reixac	28-01
MAIG - 2019	
Cerdanyola	06-09
Sta. Coloma	12-15
Maó	17-21
Ferreries	21-25

La comunitat de San Carlos City – Filipines té un nou número de telèfon. 00639078514820

MUSICAL SOLIDARI FEDAC PINEDA

El 25 de maig, l'escola FEDAC- Pineda, vam celebrar un musical solidari amb la col·laboració de mestres, famílies i ex-alumnes a l'auditori de Pineda. L'objectiu d'aquest musical va ser recaptar diners pels projectes missioners de Filipines que es porten a terme a la nostra fundació FEDAC (Fundació educativa dominiques de l'Anunciata Pare Coll). Gràcies a la col·laboració de tots i totes l'aportació per aquest projecte Filipines va ser de 1.295 euros.

A la FEDAC tenim 24 reptes en el nostre projecte avuixdemà, un dels 24 reptes ens anima a educar en la capacitat de les persones de crear ponts entre el món local i el global: la *glocalitat*. És una oportunitat d'ampliar la mirada vers un entorn divers, descobrir i ser conscients de les diferències del món que vivim.

Les accions realitzades en comunitat, amb els altres i per als altres originen un canvi de mirada, interior i exterior, que duen a una major implicació i compromís. En definitiva, volem una persona responsable amb el seu món, fraterna, agraïda i solidària. Els projectes missioners són aquesta oportunitat.

Actualment amb el projecte Filipines col·laborem amb el col·legi Anunciata de San Carlos. El projecte consisteix en moblar les classes i en beques d'estudis per diferents alumnes. Es proporciona ajuda a l'estudi de nens/es, nois/es que per la situació familiar de precarietat econòmica no poden pagar l'escolarització dels seus fills, així com la manca de menjar, roba i calçat adequats per ser admesos a l'escola.

Volem sentir-nos interpel·lats, responsables per tal de reaccionar i provocar un desig de canvi, de generar un moviment interior que porta a petites actuacions i que ens fa agents actius, transformadors i constructors de justícia.

Mestres FEDAC - PINEDA

FORMACIÓ: VELOCITAT DE LA CONFIANÇA

Els dies 14 i 15 de novembre els Directors/es Pedagògics i el grup FAR de Líder en Mi varen formar-se sobre el tema de la “Velocitat de la confiança”, tan necessària en les nostres relacions personals i socials.

Definim la confiança *com el valor que ho canvia tot. Quan confiem en una persona, confiem en la seva integritat i habilitats. Quan desconfiem d'una persona, desconfiem de la seva integritat, de la seva agenda, de les seves habilitats i del seu historial.*

La confiança és una de les formes de motivació i d'inspiració més poderoses. La capacitat d'establir, conrear, augmentar i restablir la confiança amb tots els clients, socis, inversors i col·legues és una habilitat clau per al líder de la nova economia global. La confiança és una variable amagada en la fórmula de l'èxit: negocis/èxit organitzacional.

Com funciona la confiança? Pensa en la teva pròpia experiència. En qui confies? Per què confies en aquestes persones? Qui confia en tu?

La confiança depèn de dos elements:

- Personalitat: té a veure amb la integritat, els motius i la intenció.
- Competència: té a veure amb les habilitats, les destreses, els resultats i l'historial de la persona.

Per exemple, tot i que considerem que una persona és sincera i honesta, no confiarem en la mateixa fins que no obtingui resultats. També és possible que no confiem en una persona tot i ser extremadament talentosa i capaç.

Com podem establir, conrear, augmentar i mantenir la confiança? Hem de canviar o millorar el nostre comportament i la nostra manera de veure i de parlar. Això vol dir que, a part de canviar de paradigma, també hem de canviar la nostra forma de parlar i el nostre comportament.

LES 5 ONADES DE CONFIANÇA

❶ Confiança en un mateix

La primera onada és confiar en un mateix. Això vol dir confiar en la nostra habilitat per establir i assolir objectius, ser responsable amb els compromisos i fer el que diem que farem, així com per inspirar als altres. Aquest principi fonamental és la credibilitat.

❷ Relació de confiança

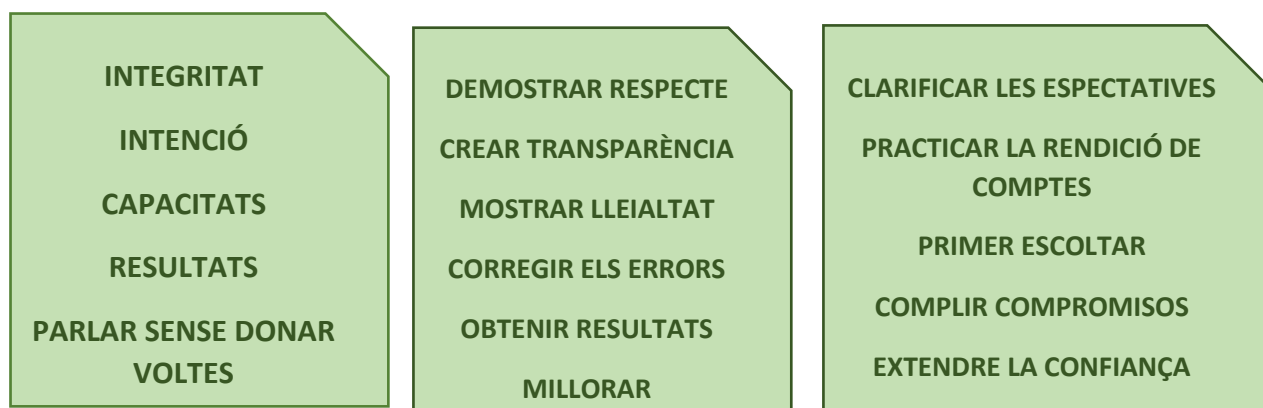
La segona onada té a veure amb aprendre a establir i incrementar la confiança entre tu i els altres. El principi fonamental aquí és mantenir un "comportament coherent", que permeti generar confiança entre les parts i assolir els resultats. En aquest punt hem de treballar les 13 conductes dels líders d'alta confiança:

③ Confiança organitzacional

Tenir confiança organitzacional té a veure amb la manera en què els líders generen confiança en les organitzacions. El principi fonamental aquí és l'estar "alineat", que ajuda als líders a crear estructures, sistemes i símbols de confiança organitzacional.

④ Confiança en el mercat

El principi fonamental aquí és la "reputació". Això té a veure amb la marca de la companyia, que reflecteix la confiança que tenen en nosaltres els clients, els inversors i altres interessats.

⑤ Confiança en la societat

La cinquena onada té a veure amb crear valors per als altres i per a la societat en el seu conjunt. El principi fonamental aquí és "contribució". Al contribuir amb la comunitat, contrarestem el cinisme i la falta de confiança dins de la societat.

Estendre una confiança intel·ligent

La gran pregunta és com sabem quan confiar en algú. I al final hem de reconèixer que la vida està plena de riscos. L'objectiu és, doncs, no tractar d'evitar els riscos (perquè és impossible), però gestionar els riscos sàviament.

Gna. Rosa Alsina

«Cada pensamiento, cada palabra, cada acción que añadimos a lo positivo y a lo íntegro es una contribución a la paz. Todos y cada uno de nosotros somos capaces de realizar esa contribución» Aung San Suu Kyi
(Premio Nobel de la Paz)

SOPAR ITINERANT PELS SENSE SOSTRE

ALUMNES DE BATXILLERAT

Els alumnes de 4rt d'ESO, 1r i 2n de Batxillerat, animadors/es dels Grups CREC i pares de Fedac Amilcar i de Fedac Santa Coloma, el dijous dia 13 de desembre hem col·laborat amb la comunitat de Sant Egidí en el sopar itinerant per els sense sostre. Primer en la "Casa de la Solidaritat" de la comunitat, tinguérem una petita explicació del que realitza la comunitat. La seva tasca voluntària consisteix en conèixer la vida, la realitat, les necessitats de les persones que viuen al carrer, que no tenen un lloc per viure.

És per això que, grups de persones de la Comunitat junt amb joves voluntaris van a la nit, per la ciutat de Barcelona, a les estacions de trens o en els llocs on les persones sense sostre troben refugi a la nit, per portar-los menjar i begudes calentes, mantes o qualsevol altre tipus de confort, per a protegir-se del fred. Després de preparar els entrepans i tot el que necessitàvem per anar a trobar les persones sense sostre, vàrem tenir un moment de pregària i seguidament sortírem al carrer. Els joves valoren aquesta experiència com a molt positiva, sorpresos i tocats en el seu interior per tot el que han compartit amb les persones sense sostre.

Alumnes de FEDAC AMÍLCAR

ACCIÓ SOLIDÀRIA de FEDAC - Guissona

Alumnes de tercer i quart de l'ESO de FEDAC GUISSONA van viatjar fins a Barcelona el passat dijous **23 de novembre de 2018**, per conèixer de prop la vida i realitat de les persones sense llar que hi viuen, col·laborant amb la comunitat de Sant Egidí. Els joves van elaborar entrepans i van preparar begudes calentes per posteriorment sortir als carrers en tres grups, acompanyats pel professorat del centre i responsables de l'entitat, a repartir el sopar als sense sostre. (Diari El Segre)

L'EQUIP DINAMITZADOR dels GRUPS CREC

L'EQUIP DINAMITZADOR dels GRUPS CREC està format per la Zaira, Laura, Pol, Marisa i la Gna. Rosa.

Aquest equip s'encarrega d'animar a què es potencii i es treballi per tenir grups CREC a totes les escoles FEDAC. Alhora proporciona recursos, formació i activitats per realitzar amb els animadors/es, preanimadors/es i amb els alumnes.

El passat 20 d'octubre de 2018 vàrem tenir la primera trobada del curs amb els animadors/es i preanimadors/es, així com també amb els responsables i/o coordinadors/es dels grups CREC. La trobada va començar a la plaça Catalunya de Barcelona, amb 70 alumnes participants i 15 mestres.

Al matí realitzàrem una gimcana per tal de descobrir, aspectes i llocs de Barcelona que desconeixem, a través del joc "El misteri de la mirada amagada". A través d'aquesta activitat obríem els ulls a:

- Descobrir el servei que es fa a Sta Anna amb les persones sense sostre i amb l'hospital de campanya que tenen obert les 24 hores del dia.
- Conèixer la catedral i l'església de santa Maria del Pi.

A la tarda després de dinar entre tots/es vàrem preparar la trobada de l'11 de novembre de 2018 que tindria lloc a FEDAC - Sant Narcís.

Un cop preparada ens desplaçàrem a la capella que les germanes Dominiques de l'Anunciata tenen a la residència d'Elisabets. Allí compartirem un moment

de pregària amb l'equip de pastoral de la província i amb les germanes del consell i de la comunitat.

Els animadors/es, preanimadors/es i/o coordinadors/es dels grups CREC varen valorar la jornada com un gran dia on es varen poder conèixer i compartir les inquietuds que tenen al portar aquests grups, així com també el poder preparar la trobada amb més tranquil·litat i temps.

Gna. Rosa Alsina

TROBADA GRUPS CREC. EL PRIMER TRIMESTRE DEL CURS 2018-2019

El diumenge 11 de novembre vàrem tenir la primera trobada, del curs, dels grups CREC sota el lema "OBRE ELS ULLS".

En aquesta trobada hi varen participar 155 alumnes, 32 preanimadors/es, 23 animadors/es i 24 mestres. Aquesta vegada també hi van participar 18 pares i mares.

El lema del curs ens porta a realitzar activitats per observar la realitat de diverses maneres. Des de la pròpia realitat fins a veure el que ens envolta. Entre d'altres obrir els ulls a la discapacitat, a la vida, al moment, al qui tens al teu costat, a qui t'estima... Així com també vàrem aprendre que no només es veu amb els ulls.

També dos objectius importants de la trobada varen ser:

►► Obrir cercles i fer nous amics.

►► Retrobar-se amb amics d'altres escoles.

Els pares i mares varen dedicar el matí fent una visita pel casc antic de Girona amb una gran guia, la coordinadora d'animació pastoral de l'escola de FEDAC St Narcís, la Laura Burgos.

Acabàrem el matí amb la trobada amb Jesús de Natzaret a través de la cita Lc 19, 1-10 representada pels nens i nenes de 6è de primària. Es va comentar que per Zaquieu l'encontre amb Jesús li va canviar la vida. Ell tot i que era baixet, cobrador d'impostos, mal vist pel poble, va atrevir-se a pujar a un arbre per tal de veure Jesús. Va haver de superar tots aquests obstacles per tal de trobar-se amb Jesús. Tots i cadascun de nosaltres, els animadors/es i preanimadors/es que dediqueu el vostre temps als nois i noies dels grups CREC també heu hagut de superar dificultats, però esteu aquí perquè creieu que val la pena educar a través dels valors de Jesús de Natzaret. Els alumnes de 1r a 4rt de primària varen presentar uns cors on hi havia escrit el que havien descobert obrint els ulls del cor a la realitat de l'entorn. Els alumnes de 5è de primària varen presentar un fil vermell, amb ell varen veure què era el que els unia, a què s'havien d'acompanyar i ajudar.

Els pares varen presentar una llàntia encesa donant gràcies als animadors/es i preanimadors/es, i als mestres per la dedicació, l'esforç i el treball realitzat a través dels grups CREC.

Després de dinar hi hagué una estona de jocs que els grup de preanimadors/es varen preparar per tots els alumnes.

El bon temps ens va acompanyar tot el dia, pel que va ser una gran dia on tots/es vàrem poder gaudir.

Gna. Rosa Alsina

DIÀLEG ENTRE L'ESCOLA, LA UNIVERSITAT I L'EMPRESA ÉS CLAU PER AL FUTUR DE L'EDUCACIÓ

El repte escola-universitat-empresa de les escoles **FEDAC** [#avuixdemà](#) tracta de qüestionar i millorar la vinculació de les nostres escoles amb el conjunt del sistema educatiu, amb aquest binomi determinant tant pel futur dels nostres alumnes com per l'estatus social i de qualitat educativa del país.

És una realitat que les nostres escoles o tenen o han tingut un projecte educatiu vinculat i referit a la realitat de l'empresa i a la universitat amb l'objectiu d'esdevenir espais on el coneixement i l'emprenedoria hi tinguessin lloc.

Així, doncs, volem establir vincles i col·laboracions amb universitats i empreses perquè els nostres projectes puguin donar resposta a la realitat social i laboral del futur, i perquè els plans de formació dels nous docents de les universitats esmenin la seva falta d'adequació a les exigències del nou paradigma educatiu.

Començant a donar una primera resposta a aquest repte, el dia 8 de novembre de 2018 ens vam trobar a l'escola de Fedac Vic, 14 estudiants que cursen una segona titulació,

ja bé sia educació primària o infantil i tres professors de la universitat Ramon Llull, Blanquerna.

El Modest Jou, director general, els hi va fer una masterclass sobre la institució FEDAC: l'ideari, la missió, visió i valors.

Seguidament, els mestres de l'escola de Fedac Vic, van preparar uns tallers-workshop per les aules d'educació Infantil, on van poder veure in situ com

porten a terme els ambients, els tallers d'art i d'anglès. També van preparar woksshops per les aules d'educació primària, veient com feien els alumnes la Robòtica, el LEM i les matemàtiques: ENTUSIASMAT.

A continuació vam gaudir d'un espai per compartir allò observat, i elaborar una síntesi. Així com també, fer una valoració del que havien vist i experimentat durant el matí. A la tarda vàrem realitzar la **"Ruta Vic, ciutat dels sants"** descobrint els llocs de Vic on el Pare Coll va estar.

La valoració de la jornada fou molt positiva i interessant tant pels estudiants i mestres de la Universitat Ramon Llull, Blanquerna, com pels mateixos mestres de l'escola FEDAC de Vic.

Agraïm la relació i vinculació que anem construint dia a dia ja que ens permet millorar i créixer en l'àmbit professional i com a persones.

Gna. Rosa Alsina